

КАРЛ МАЙ ОТЧЕТО-НОЖ

Превод от немски: Веселин Радков, 2004

chitanka.info

— Damn!^[1] Ако продължава все така, тогава да ме вземат дяволите, ако ни се мерне опашката макар и на една-единствена кранта на команчите!

Човекът изговорил тези думи, беше широкоплещест, с херкулесовско телосложение, и ако беше от дърво от него като нищо можеха да се издялат две човешки фигури в естествен ръст. Огромните му яки крака бяха обути във високи непромокаеми ботуши, чиито кончови беше изтеглил чак над коленете. Той носеше жилетка от еленова кожа, върху която бе наметнал яке от дебела бизонска кожа. На главата си имаше висока шапка, опасана от кожите на няколко гърмящи змии. Лицето му приличаше на местността, сред която се намираше — беше покрито с толкова гъста растителност, че бе възможно да се различат само носът и двете му очи. В ръката си държеше двуцевна кентъкийска пушка, а в стария шал, който беше запасал около кръста си, бяха затъкнати един стар пищов-барабанлия и голям ловджийски нож.

Той ровеше в огромна купчина пепел, която покриваше земята и бе неопоримо доказателство, че там е горял необичайно голям огън.

— Фред, я ми кажи — навъсено продължи той — преди колко ли време тази пепел е била гореща?

— Огънят е угаснал вчера рано сутринта — гласеше бързият решителен отговор.

Човекът, който го даде, бе значително по-млад от другия.

Да имаше най-много двацет и пет години. Носеше изцяло индианско облекло, с каквото обикновено обичат да се издокарват прерийните „контета“ и над което шивачките трябва да работят с години. Но въпреки чистите си и хубави дрехи той съвсем нямаше вид на някой „неделен“ ловец. На якия му врат се виждаше белег от дълбока рана от нож, а по едната му буза си личеше следа от удар, нанесен несъмнено с томахок. Беше въоръжен с карабина „Хенри“, с която без презареждане може да стреляш двацет и пет пъти, както и с един закривен ловджийски нож и два револвера.

— Правилно! — съгласи се великанът. — Личи си, че вече не си новак както преди две години, когато се заех с обучението ти. Но сега каква полза от това? Другарите ни са мъртви, конете ни откраднати, а нъгитсите^[2], които намерихме оттатък в Калифорния, за да можем и ние веднъж да се направим на джентълмени в Изтока, — отмъкнати.

Ето, че сега търчим подир тези проклети команчи, ама пеша няма начин да ги настигнем. Но тежко и горко на негодниците, когато аз, Бил Холмърс, ги връхлетия.

Той вдигна юмрук и като се обърна на юг, заплашително го размахаша.

— Струва ми се, че все ще успеем да си върнем нашата собственост — рече онзи, когато великанът бе нарекъл Фред.

— Така ли мислиш?

— Да.

— И как ще стане това?

— Дирята, която преследваме, води към Рио Пекос, а тя пък минава през Сиера Бланка. Понастоящем тази планина представлява границата между териториите на команчите и апачите.

— Какво общо има това с нашите коне и нъгитси?

— Има много общо! Оттук нататък команчите, които ни обраха, могат всеки миг да се натъкнат на някой отряд апачи и ето защо не бива да се придвижват напред без съгледвачи. Какво следва от това, Бил?

— Хмм, следва, че ще бъдат принудени да яздят по-бавно. Заключение то ти не е лошо! Личи си, че си преминал през моята школа и затова няма да ти се сърдя, че тази утешителна мисъл ти хрумна първо на теб. Значи ти не се страхуваш от апачите, така ли?

— Не. Сега те са настроени дружелюбно към бледоликите. Изобщо те са по-благородни и по-храбри от команчите и особено откакто повечето от племената им се подчиняват на прославения Риматта, всеки ловец може да им има доверие и да поеме риска да отиде при тях.

В същия миг зад гърба им нещо прошумоля. Двамата светкавично се обърнаха и вдигнаха пушките си. Пред тях се изправи някакъв индианец, който беше облечен почти като Фред, само с тази разлика, че освен собствената си коса на главата си не носеше нищо друго, и че в пояса му проблясваше острието на томахок с много скъпоценна изработка. Големите му тъмни очи гледаха двамата ловци с твърда увереност. Като вдигна леко десницата си за поздрав, той заговори с дружелюбен тон?

— Нека бледоликите бъдат спокойни! Червенокожият мъж няма да ги убие.

— Охо! — отвърна Бил Холмърс. — Самите ние нямаше да го допуснем!

Индианецът се усмихна.

— Нима моите бели братя чуха стъпките на червенокожия мъж? Пушката му можеше да ги убие преди да го бяха забелязали.

— Така е! — призна Холмърс.

— Но червенокожият мъж чу думите на своите бели братя. Те са врагове на команчите и приятели на апачите. Затова той ще седне при тях и заедно ще изпушат лулата на мира.

Без много церемонии индианецът се настани на земята там където стоеше, измъкна от шнура на врата си украсения с перца калюмет, натъпка го с тютюн от торбичката, която висеше на колана му и го запали с помощта на своя пункс, прерийното огниво на ловците.

Двамата бледолики заеха места срещу него. Той дръпна шест пъти дим от лулата си, издуха го в четирите посоки на света, както и към небето и земята, а после подаде калюмета на Холмърс с думите:

— Великият дух е с апачите както и с белите мъже. Техните врагове са като мухите, които бягат надалеч от дима на нашите огньове:

Ловците повториха тази церемония, а Холмърс отвърна следното:

— Моят червенокож брат е вожд на апачите — познах го по косата му. Ще ни каже ли името си?

— Преди малко моите братя споменаха за Риматта, сина на апачите.

— Риматта? Нима наистина това е името на моя брат?

— Апачът никога не лъже! — гласеше простият му отговор.

Това бе такава щастлива среща, за каквато двамата ловци можеха само да мечтаят. Ето защо Бил попита:

— Моят брат сам ли е в тази местност?

— Риматта е сам. Той няма защо да се бои и от хиляда неприятели.

— Къде е неговият кон?

— Ей там между дърветата. Ами моите братя къде са оставили своите животни?

— Ние нямаме коне.

Той ги погледна невярващо.

— Нямате ли? Ловецът без кон е като ръка без пръсти!

— Имахме дори много хубави животни, но команчите ни ги отмъкнаха.

— Нима бледоликите нямаха очи, за да ги видят, и уши, за да ги чуят? Защо не избиха кучетата команчи?

— Не бяхме там, когато те са дошли.

— Нека моят брат ми разкаже всичко!

— Бяхме дванайсет мъже и идвахме от Калифорния, прекосявайки савани и планини, за да се отправим на изток. Разположихме се на лагер на брега на Рио Мала. Все още не бяхме застреляли никакъв дивеч. Тогава ние двамата бяхме натоварени със задачата да се сдобием с месо. Отдалечихме се от бивака, а когато след около час се върнахме, спътниците ни лежаха на земята избити и скалпирани, а всички коне бяха изчезнали заедно с нашето самородно злато.

— Моите братя не чуха ли стрелбата?

— Не. Имаше силен вятър, който е отнасял шумовете в обратната на нас посока.

— Какво направиха моите братя, след като се върнаха?

— Преброихме оставените от команчите следи и разбрахме, че са били сто и половината от още една стотица. Тръгнахме по петите им, за да им отмъстим за нашите избити другари, както и за да си върнем нашата собственост.

— Значи моите братя са били само двама, а команчите толкова многобройни?

— Да.

— Моите братя са храбри воители, обаче команчите имат коне. Откъде ще вземат бледоликите нови животни, за да преследват враговете си?

— От команчите.

— Но нали преди това трябва да разполагате с някакви коне, иначе изобщо няма да можете да ги настигнете. Нека бледоликите почакаят тук, докато Риматта се върне!

Индианецът се изправи, окачи отново калюмета на врата си, взе своята пушка и изчезна между дърветата. Дватама ловци си размениха особени погледи.

— Какво мислиш, Фред? — попита Бил.

— Какво мислиш, Бил? — отвърна Фред на въпроса с въпрос.

— Хмм, симпатяга!

— И то какъв!

— Можеше да ни очисти без да се излага на никаква опасност.

— И то как!

— Този тип ми харесва!

— И още как!

— Върви по дяволите с твоето „и още как!“ От теб искам да чуя, какво ще правим сега!

— Ти реши! Ти си по-възрастният!

— Well!^[3] Ще ми се да останем да го почакаме.

— Аз също. Изглежда ми на човек, който държи на думата си.

— Той е на кон и сигурно ще ни хване диви мустанги.

— Трудна работа!

— Всичко е възможно. Срещата ни с този апач е дяволски благоприятна за нас! Може да ни е за късмет!

— И аз съм на същото мнение. Но, хмм, като че със закъснение ме обзема някакво чувство на страх.

— Защо?

— Ние говорихме за него.

— Да, да, говоренето в прерията или в гората е всъщност много голяма глупост. Така човек като нищо може да се издаде.

— Ако не бяхме приказвали толкова хубави неща за него, то аз се обзалагам сто за едно, че той щеше да ни очисти.

— Съвсем сигурно. Нека поне сега си държим устата затворена и потърсим някое място, където можем да го чакаме без да ни забележат никакви други хора.

Те напуснаха откритата поляна и изчезнаха между храсталаците.

След около малко повече от два часа без да причини какъвто и да било шум апачът отново изникна на същото място, където бяха пушили лулата на мира.

— Уф!

След това полугласно възклицание двамата ловци излязоха от скривалището си.

— Нека моите братя последват Риматта!

Той им обърна гръб и закричи напред без видимо да се интересува дали бледоликите действително ще го последват или не. Поведе ги през обширната високостеблена девствена гора и така

вървяха докато най-сетне стигнаха до едно място където ставаше по-светло, защото прерията се връзваше в леса. Там лежеше един мустанг, чиито четири крака бяха вързани с онези неразкъсваеми кожени ремъци, които се използват за изработването на ласа, както и за резервни конски ремъци. По тялото на животното се стичаха капки пот, а наоколо бяха пръснати едри късове пяна от устата му — толкова големи усилия бе положило за да се освободи.

— Могат ли моите братя да яздят див мустанг?

Вместо да отговори каквото и да било Фред праметна пушката си през рамо, с широко разтворени крака застана над коня и с две бързи движения на ръката сръза с ножа ремъците му. В следващия миг мустангът скочи на крака. Без седло и юзди ездачът седеше направо върху голия гръб на животното. То се стъписа, изплашено изцвили и започна ту да се изправя на задните си крака, ту да хвърля къч, ту да прави странични подскоци докато накрая, след като не успя да се освободи от ездача, с мощни скокове се втурна из прерията.

— Моят млад брат е добър ездач! — одобрително каза индианецът, след което продължи да крачи нататък.

На доста голямо разстояние навътре в саваната лежеше друг кон вързан съвсем по същия начин както и предишния.

— Нека моят брат го вземе и после пак се върне тук!

Той се отправи към един храст, където бе вързан неговият собствен жребец. Бил Холмърс пък се приближи до мустанга, повтори действията на Фред и само след минута полетя навътре в прерията на гърба на своето диво още неукротено животно. Едва след като измина цял час на самия хоризонт се появиха една подир друга две тъмни точки. Те се приближаваха бързо. Бяха двамата ловци, които се връщаха на своите нови коне. Когато стигнаха до мястото, където саваната се връзваше в гората като малък залив, Риматта излезе измежду храстите, водейки за юздите своя жребец.

— Моите бели братя имат вече коне и ще догонят враговете си, за да си възвърнат седлата, както и всичко друго, от което се нуждаят.

Мястото, където се намираха, бе осеяно с многобройни следи от конски копита. Там индианецът се беше промъкнал до дивите мустанги и ги беше връхлетял. Но той изобщо не сметна за необходимо да си хаби думите да обяснява, как е успял да се справи с тази трудна задача.

— Накъде ще се отправи сега нашият червенокож брат? — попита Бил Холмърс.

— Той ще тръгне по дирите на команчите, за да види, накъде са поели.

— Риматта няма ли да дойде с нас?

— Апачът е брат на бледоликите. Той ще остане с тях, ако те решат да му се доверят.

— Доверяваме ти се.

— Уф!

Ето колко набързо и просто бе сключен съюзът, който според обичаите на саваната задължава всеки в случай на нужда да отдаде дори и живота си за сигурността и доброто на другите.

Двамата бели развързаха ласата, които носеха навити около кръста си и така ги омотаха около главите и през муцуните на конете, че направиха нещо като юзди, с чиято помощ можеха да управляват животните по-лесно, отколкото ако само ги притискаха с бедра или смущаха с пети.

— А сега ще се връщаме обратно в бивака ли? — попита Бил Холмърс.

— Моите бели братя няма да се връщат, а ще ме последват!

— Знае ли Риматта някой по-подходящ път, по който да догоним разбойниците?

— Кучетата команчи сигурно ще следват долината на Рио Пекос, защото иначе няма откъде да намерят достатъчно вода за толкова много коне. Обаче тази река описва един голям завой, който кажи-речи образува окръжност, и ако моите братя решат да ме последват, ще догонят команчите много по-скоро, отколкото си мислят.

— Съгласни сме — заяви Холмърс.

След това тримата ездаци потеглиха на път. Отначало двата нови коня доста затрудняваха ездата, ала лека-полека посвикваха и когато се свечери и трябваше вече да се помисли за нощен бивак, можеха спокойно да ги вържат за забити в земята колчета без да се опасяват, че ще избягат. Усети ли веднъж конят властта и силата на човека, той завинаги му остава верен и покорен спътник в живота.

На следващото утро продължиха ездата още в ранни зори. Още преди обяд те се добраха до малка рекичка, чиито води се вливаха в Рио Пекос. Бреговете ѝ образуваха през саваната тясна тъмна лента.

Там където се срещат териториите на Тексас, Аризона и Ню Мексико, или с други думи там където притоците на Рио Гранде дел Норте се вливат в нея, се издигат масивите на Сиера де лос Органос, Сиера Бланка и Сиера Гуаделупе, образувайки на огромна територия истински хаос от сурови непристъпни, пресичащи се една друга планински вериги. Тези вериги представляват ту гигантски голи каменни бастиони, ту пък са покрити с гъсти мрачни девствени гори. На едно място ги разделят дълбоки почти отвесно врязани каньони, на друго пък — полегато спускащи се склонове на долини, които изглежда от самото си създаване са останали изолирани от външния свят. И въпреки всичко ветровете пренасят над високите зъбери и остри хребети цветен пращец и семенца, тъй че и там има възможност за развитие на растителност. Въпреки всичко черната и сивата мечка се катерят нагоре по стръмните скали, за да се спуснат отвъд в царящите там самота и уединение. Въпреки всичко и тук дивите бизони намират по някой проход, през който се промъкват техни стада с хиляди глави по време на пролетно-есенните им преселения. Въпреки всичко и тук ненадейно се появяват ту бледолики ту червенокожи мъже, които имат същия див и суров външен вид както и самите местности. А когато те изчезнат, никой не узнава какво се е случило, защото отвесно издигащите се каменни великани остават безмълвни, вековният лес мълчи, а още никой човек не се е научил да разбира езика на животните.

Там горе се появява дръзкият ловец — предоставен сам на себе си и на своята пушка. Там горе се изкачва беглецът, който е скъсал веднъж завинаги с цивилизацията. Там горе се промъква индианецът, който е обявил война на целия свят, защото целият свят иска да го унищожи. Там сред храсталаците се мярка ту кожената шапка на някой як трапер, ту широкополото сомбреро (което означава „дарител на сянка“) на някой мексиканец, ту пък дългата черна коса на някой „дивак“. Какво ли търсят те там? Какво ги подтиква да се катерят по тези недостъпни планини? Има само един отговор: враждата срещу хора и животни, борбата за съществуване, което не винаги си заслужава тази борба.

Долу в равнината се срещат ловните територии на апачи и команчи. По техните граници се извършват подвизи, за които не съобщава нито една история. След сблъсъците между тези войнствени

племена понякога по-големи или по-малки отряди биват разпръсвани и изтласквани нагоре в планините, където те са принудени на всяка педя да се борят със смъртта или с други пречки, чието преодоляване изглежда невъзможно за човешките сили.

Рио Пекос извира от Сиера Хуманес. Отначало тя се насочва на югоизток и едва след като навлезе в Сиера Бланка, извива право на юг. Близо до мястото където излиза от планините, реката прави рязък завой на запад, като и от двете страни коритото и е обградено от високи възвишения. Но все пак и от ляво и от дясно те се отдръпват назад толкова, че и на двата бряга остава място за една ту по-тясна ту по-широка ивица прерия обрасла с буйна зелена трева, която стига чак до подножието на планинските скатове, където се губи в започващата там девствена гора. Подобна е гледката и край повечето други нейни притоци. Това е един изключително опасен район. Планинските вериги се простират така, че само нарядко се среща по някоя клисура или пролом, водещ в страни. Онзи, който тъкмо там се натъкне на неприятел, няма възможност да се изплъзне, освен ако не реши да зареже коня си, но пък без него той почти сигурно е загубен.

Речната долина, в която тримата навлязоха с конете си, носеше същите описани вече по-горе характерни белези. И от двете страни на реката имаше обрасла с буйна трева тясна прерия, която граничеше с мрачната гъста издигаща се нагоре девствена гора. Риматта яздеше начело. Едва бяха навлезли в долината, когато той стъписано спря коня си и възкликна:

— Уф!

После скочи на земята и започна да оглежда тревата. Неговото умно животно също сведе глава, сякаш и то искаше да изследва дирите, забелязани от неговия господар. Естествено че и двамата бели незабавно също слязоха от конете и вторачиха очи в широката следа, която се спускаше по брега на реката и водеше надолу в посока на Рио Пекос.

— Дванайсет ездачи! — обади се Бил Холмърс.

— Бледолики! — допълни индианецът.

— Това ни е добре дошло! Навярно те са група трапери или ловци на бизони, нали?

— Моят брат се заблуждава!

— Ха! Че какви ли други може да са тези хора? Никой няма да тръгне на разходка на кон из Сиера Бланка.

— Нека моят брат внимателно разгледа ей тази следа!

Холмърс се наведе и втренчи поглед в отпечатъка от конско копито. После попита:

— Какво особено има тук?

— Преди време кракът на този кон е бил болен.

— Да, ясно си личи.

— Копитото е забрало и ей от тази страна се е изкривило.

— Случва се.

— Вождът на апачите познава това животно.

— А-а! На кого е?

— На най-върлия враг на червенокожите мъже. Неговите бели братя го наричат Отчето-Нож, макар да не е никакъв отец и изобщо никакъв духовник. Тъкмо обратното. Той няма навика да щади своите пленници, а ги убива с ножа си. По тези земи са му дали името Отчето-Нож, защото винаги ходи облечен в черни дрехи и с черна шапка също като някой отец, което е крайно необичайно тук в дивата пустош.

— По дяволите, значи Отчето-Нож е наблизил! Действително ли това е неговият кон? — обади се Холмърс.

— Риматта никога не се лъже — гордо отвърна индианецът.

— Но тогава човек не знае дали да се радва или да се безпокои. Отчето е истински сатана, чиито действия никога не е възможно да се предвидят и преценят.

— Какво мисли нашият червенокож брат? — попита Фред.

— Риматта не се страхува от Убиеца на индианци.

— Ние също не се страхуваме от него. Той враг ли е на апачите?

— Враг е на всички червенокожи мъже.

— Този човек трябва да е някой ужасен негодник — изръмжа Бил. — Значи има единайсет души при себе си? Ако не сме им добре дошли, ще се бием с тях. Напред, по петите им!

Малко по-надолу Отчето и неговите хора бяха прекосили рекичката. Индианецът и двамата бели ги последваха.

Там където тази долина извеждаше в пролома на Рио Пекос ги очакваше нова изненада. Покрай Пекос се проточваше една диря, която се прехвърляше от левия на десния бряг на притока и очевидно беше оставена от многочислена група ездаци. Тримата мъже отново слязоха

от конете си, за да могат да огледат отпечатъците по-внимателно. Индианецът беше най-бърз със заключенията си.

— Команчи! — обади се той.

— Това са хората, които търсим. Кога ли са минали оттук? — попита Бил Холмърс.

— Най-много преди половин час — отвърна Фред.

— Моят млад брат е прав — подкрепи го апачът.

— Стръкчетата трева, стъпкани от тях, все още не са се изправили.

Те яздят точно по следите на Отчето. Ще го настигнат и ще го нападнат.

— Команчите ще поддържат такава скорост, че да го догонят през нощта — обади се апачът.

— Така е, защото червенокожите воители имат навика да нападат много по-често през нощта, отколкото през деня, дори и когато числено далеч превъзхождат неприятеля си.

— Отчето има няколко часа преднина пред тях — каза Фред.

— Въпреки това ще го настигнат, защото белите мъже са яздили бавно, докато команчите здравата са пришпорвали своите животни. Нека моите братя погледнат насам. Ей тук команчите са се съвещавали, а оттук нататък са продължили в галоп.

По следите си личеше, че индианците бяха образували кръг. После земята е била разровена от копитата на конете така, че лесно можеше да се направи следващото заключение — бяха поели по дирята на белите в пълен галоп.

— Какво ще правим? — попита Бил Холмърс. — Изглежда ми невъзможно да ги изпреварим, за да предупредим белите. Какво ще каже моят червенокож брат?

Индианецът гледаше мрачно пред себе си.

— Бледоликият, наречен Отчето-Нож е враг на всички червенокожи мъже, а също и на апачите, защото мнозина от тях са паднали убити от ръката му.

— Да, но сега Отчето е приятел, съюзник на апачите, тъй като ще е принуден да се бие срещу най-върлите им врагове команчите.

— Моят брат казва истината и ето защо Риматта желае да го предупреди.

— Но как? Има ли някакъв път, по които да се озовем между него и команчите?

— Тук няма, ала по-нататък надолу един проход се врязва надясно в планините. Тръгнем ли по него, и ако яздим в галоп, ще имаме възможност после пак да свърнем наляво към реката и да изпреварим кучетата команчи.

— Колко време ще ни е необходимо за да стигнем до прохода?

— Яздим ли бързо, ще ни трябва времето, което бледоликите наричат два часа.

— Тогава напред! Нека конете ни препуснат в пълен галоп.

Трите животни се понесоха с такава скорост по меката почва, че под копитата им започнаха да хвърчат буци пръст.

След като споменатото време измина, те наистина стигнаха до такова място, където планините се разтваряха и един пролом се врязваше надясно между възвишенията.

Риматта спря своя кон и огледа следите. После каза:

— Намираме се съвсем близо зад команчите.

— Били са тук само преди десетина минути — обади се Фред.

— Нека моите братя ме последват в клисурата! — каза апачът и се нагани да свърне в пролома, обаче слисано дръпна поводите на коня си и животното спря.

Едновременно с това възклицание на изненада той светкавично грабна пушката си и накара жребеца си да се върне зад скалата, която образуваше единия ъгъл на входа на пролома.

— Какво има? — попита Бил, който също побърза да посегне към пушката си.

— Бледолики!

— Ха! Колко са?

— Дванайсет. Начело с Отчето.

— По дяволите! Как ли са се озовали тук в клисурата? Но нали ще ни кажат, когато ей сега ги попитаме.

Той смуши коня си и заедно с Фред тръгна напред. Апачът ги последва но с пушка в ръката.

Дванайсетте бели бяха спрели в клисурата. Пролича им че появяването на индианеца ги изненада и ги изпълни с безпокойство.

— Good day^[4], момчета! — поздрави ги Бил. — Хей, какво правите тук?

— Good day, мастър! Няма ли преди това да ни кажеш, какво правите вие тук?

Тези думи бяха изговорени от необикновено дребно и слабичко човече облечено в черни дрехи както и с черна шапка на главата, по чието загоряло от слънцето обветрено лице не се виждаше и следа от брада, нещо, което бе съвсем рядко явление тук в дивата пустош, където нямаше нито възможност нито необходимите за бръснене вещи.

— Какво правим тук ли? Хмм, вас търсим!

— Нас ли? — учудено попита другият.

— Да, ако разбира се ти си онзи човек, за когото те смятам.

— Е, за кого ме смяташ?

— За онзи, когото обикновено наричат Отчето-Нож.

Дребосъкът се разсмя самодоволно и то с такъв фалцет, който сякаш излизаше от устата не на мъж а на жена.

— Човече, попаднал си на истинската следа, но защо ме търсиш?

— За да те предупредя.

— А-а! От кого или от какво?

— От команчите, които са ти по петите.

— По нашите пети ли? Човече, нима не виждаш, че е тъкмо обратното — ние сме по техните пети.

— Well, вече схващам нещата. Яздили сте в кръг, за де се озовете в гръб на команчите. Но в такъв случай сте знаели, че те ви преследват?

— Да не би да смяташ Отчето за толкова глупав, че да не може да види, кой е пред него и кой зад него?

— Съвсем скоро команчите ще забележат вашата хитрост и ще ви поставят между два огъня.

— Я колко си ми бил умен! Как така между два огъня?

— Ще се разделят. Половината от тях ще продължи да ви следва през планините, а другата половина ще се върне по речния бряг, и там просто ще ви изчака.

— Не си съвсем неправ, човече! Но туй дето ми го казваш го знам отдавна и нарочно постъпих така. Нима не проумяваш, със седемдесет червенокожи човек може да се справи по-лесно отколкото със сто и петдесет?

— Аха! Значи наистина искате да се биете с тях?

— Че какво друго?

— Дванайсет срещу седемдесет!

— Изглежда ти спадаш към онези вкусни създания, дето им викат зайци.

— Възможно е! Но бих могъл да ти докажа обратното! Много често ми се е налагало да си браня кожата, но нападение предприемам единствено тогава, когато имам достатъчно основание и освен това съм убеден, че няма да ме победят.

— И аз постъпвам така и точно днес съм убеден, че няма да претърпя поражение.

— Дванайсет души срещу два пъти по седемдесет?

— Дванайсет двуцевки оставят двайсет и четири убити, стига само негодниците да бъдат изненадани. После идват ножовете, пистолетите и револверите, а тогава от червенокожите мерзавци няма да са кой знае колко живите.

— Какво са ти направили, че изпитваш толкова голяма любов към тях?

— Какво ти прави бълхата, та не можеш да я търпиш? Просто гадини! Но вие искахте да ни предупредите! Значи сте знаели, че се намираме тук?

— Та нали следите ви бяха достатъчно ясни!

— Но ти как разбра, че именно аз съм сред тези хора?

— Ей този червенокож мастър познава отпечатыците от твоя кон.

— Вярвам му! Изобщо ние двамата в известна степен се познаваме. Той е единственият индианец, когото човек може да уважава! Случайно ли попаднахте на дирите на команчите и ги проследихте?

— Не. Следваме ги, за да си поприказваме малко с тях.

— Тайно или на висок глас?

— Както дойде.

— Дявол го взел, трима срещу сто и петдесет! А преди малко каза, че си се страхувал заради мен! Ами тогава ти си някой много храбър заек. Как ти е името?

— Моите приятели ме наричат Бил Холмърс.

— Бил Холмърс, Кентъкиец ли?

— Да, ако нямаш нищо против.

— Ама че изненада! Много съм слушал за теб и отдавна имам желание да се срещнем. Както разправят, ти си имал приятел и

спътник, когото индианците са нарекли Огнена смърт, така ли е?

— Ей го тук до мен.

С тези думи той посочи към Фред, който по време на целия разговор забеляза, че дребосъкът го измерва с особено изпитателен поглед.

— Тогава и двамата сте ни добре дошли, а и ти също, Риматта! Нека днес между нас има примирие!

Той подаде десницата си на всеки от тримата и те я стиснаха.

— За какво искате да си поговорите с команчите? — продължи да ги разпитва.

— Бяхме цяла група ловци и златотърсачи, но ни нападнаха и ни избиха кажи-речи всичките. Само ние двамата се отървахме, защото се бяхме отдалечили от бивака, за да набавим месо. Сега искаме да си върнем нъгитсите, които ни отнеха.

— В такъв случай интересите ни съвпадат. Искате ли да се присъедините към нас?

— С удоволствие.

— А кой ще е предводител?

— Ти, понеже твоята група е по-многочислена от нашата.

— Добре, но какво ще каже Риматта?

Индианецът се усмихна гордо и отговори:

— Риматта е вождът на апачите и се подчинява единствено на себе си, обаче той ще участва в онова, което планират неговите бели братя, стига то да е нещо добро и похвално.

— Значи вече ставаме петнайсет души, а това ще рече, че сме един на десет команчи. Ще получите обратно всичко, което са ви взели онези червенокожи негодници.

Риматта поклати глава и каза:

— Сметките на моя брат са погрешни и моите бели приятели няма да получат обратно загубеното.

— Защо? — попита Отчето видимо изненадан, че някой му противоречеше.

— Команчите не са сто и още петдесет. Само конете са толкова. Сред тях се намират и онези животни, които са били откраднати от моите братя и следователно не носят ездачи.

— Това е вярно, значи толкоз по-добре за нас. Но защо тогава да не можем да им отнемем заграбената плячка? — попита Отчето.

— Та помисли де — каза апачът, — какво ще предприемат команчите! Една част от тях ще те преследва през планините, а другата ще те чака долу при реката. Златото обаче както и цялата друга плячка само ще им пречи по време на сражението, а може да бъде и застрашена, така че те ще поверят всички неща на неколцина воители, които без да се бавят ще ги отнесат в селата на команчите.

— Това предположение ми се струва кажи-речи правилно, но вече нищо не можем да променим. И все пак мисля, че още не всичко е загубено. Ако вашето имущество действително бъде отнесено на сигурно място, то по-късно все ще имаме възможност да открием дирите им и да проследим онези от тях, които ще ни заведат при плячкосаните неща.

— И какво ще решиш да правиш сега?

— Навлязох дотук в пролома само за да разбера дали команчите вече са отминали. Сега ще се върнем обратно.

— По собствените ти следи ли?

— И през ум не ми минава! Ще свърнем ей тук встрани между скалите. Ездата ще е много изморителна и тежка, но ще трябва да се примирим. Вече избрах едно място, което е толкова подходящо за нападение, че по-хубаво от него едва ли ще се намери.

Той обърна коня си. Другите го последваха.

Пътят водеше нагоре-надолу през остъроръбести скали или лесно свличащ се дребен камънак. Конете едва се справяха с тези трудности. Така яздеха може би около час, когато Отчето спря своя жребец, посочи напред и каза:

— Ето тук е! Влезат ли в тази клопка, никой от тях няма да може да се измъкне.

Намираха се пред висока много стръмна каменна стена, срещу която се издигаше друга също толкова висока. Между двете стени се проточваше дълбока клисура, при чиито вход и изход скалите толкова се приближаваха една към друга, че оттам можеха да преминат един до друг само двама ездаци. На кон стените бяха непроходими. Клисурата наистина представляваше капан, в който бе възможно една шепа мъже да избият цяло войсково поделение.

С видимо удовлетворение Отчето забеляза в очите на Фред и Бил признание за своята находчивост и прозорливост. Единствено апачът оглеждаше целия терен с пълно безразличие.

— Отлично! — възкликна Холмърс — Оттук наистина никой няма да може да се измъкне.

— Тогава нека час по-скоро направим нашите приготовления, защото не след дълго можем да очакваме появяването на индианците.

— Как ще разпределим хората си?

— Преди всичко ще вържем конете възможно по-здраво и по-нагъсто един до друг. После трима от нас ще се отправят наляво към входа, а други трима надясно към изхода на пролома. Останалите девет ще застанат на пост тук в средата на определено разстояние един от друг. Би трябвало дяволът да се намеси, за да не успеем да избием всичките негодници.

— Кога ще започнем да стреляме?

— Веднага щом влязат в клопката. Аз ще дам първия изстрел.

После той се обърна само към Бил и Фред като ги попита:

— Искате ли да застанете на пост ей там над изхода? Ще ви дам и трети човек. Там е най-отговорният и тежък пост.

— Ами! — отвърна Бил. — Пести си хората! Ние двамата сме достатъчни. Давам ти думата си, че няма да пропуснем нито един команч.

— Но нали всичко живо ще се втурне към вас. Невъзможно е да презареждате оръжията толкова бързо, колкото ще е нужно.

— Я погледни карабината ми — подкани го Фред. — Познаваш ли тази марка?

— А-а, карабина тип „Хенри“! Добре, това ми стига! А къде ще застане Риматта?

— Риматта ще отиде да застане далеч пред изхода на клисурата.

— Ха! Защо? Нима апачът няма да се бие заедно с нас?

— Ще се бие. Отчето е умен, ала синовете на команчите също са умни и мъдри.

— Какво иска да ми каже моят червенокож брат?

— Убиеца на индианци видя, че тази клисура представлява хубав капан. Но няма ли да го забележат и команчите?

— Би било дяволски неприятно!

— Те ще спрат пред входа и ще изпратят напред няколко храбри и достойни мъже, за да видят дали ги заплашва някаква опасност.

— В такъв случай ще се наложи да ги оставим да минат необезпокоявано и да ни избягат!

— Няма да избягат, защото вождът на апачите ще яхне коня си, ще премине през пролома и на доста голямо разстояние от другата му страна ще спре, за да ги посрещне. Ще ги нападне веднага щом чуе първия изстрел от пушката на Отчето.

Без да изчака някакъв отговор той обърна коня си и препусна.

Бил и Фред се отправиха към своите постове. Наблизо вързаха конете си и седнаха на земята така, че да наблюдават цялата клисура без някой да може да ги види отдолу. Чакаха така около петнайсетина минути, когато изведнъж до слуха им долетя някакъв далечен шум.

— Я слушай! — подхвърли Бил. — Не изцвили ли кон?

— Така ми се струва.

— Несъмнено команчите идват.

В същия момент на входа на пролома се показва един индианец. Беше вожд, което си личеше по вплетените в гъстата му коса орлови пера. Само за миг погледът му огледа терена и той незабавно спря жребеца си.

Скрилите се наоколо бели видяха как той направи някакъв знак назад, след което при него дойдоха двама възрастни несъмнено опитни воители. Вождът проведе с тях кратко съвещание, а после те се върнаха обратно. Минута-две той остана сам. След това се появили трима млади мъже. Той им каза няколко кратки думи и те препуснаха в галоп напред. Бързо минаха през клисурата и изчезнаха през изхода и. Скоро един от тях се върна и с ръка направи успокоителен и подканящ жест, и едва след това вождът отново потегли последван от шестдесет и двама команчи, както Фред преброи полугласно.

Когато индианският отряд се озова в средата на пролома, залегналият на земята Отец прилепи своята пушка до бузата си и се прицели. Проехтя изстрел последван от още един — вождът падна от коня си заедно със следващия го по петите индианец. В същото време изстрелите на другите бели а след тях и още тринайсет. Долу сред пронизителни викове и крясъци възникна истински хаос от убити, ранени и все още живи. Картината беше ужасна. Живите се опитаха да внесат някакъв порядък в сцената на пълно объркване и разделени на два различни отряда се втурнаха да бягат. По-малобройната група се насочи обратно към входа, но къде още по пътя къде от застаналите на пост там трима ловци бе избита до крак. По-многочислената препусна към изхода. Но точно там

карабината на Фред доказва превъзходните си качества. Без да има нужда да зарежда младият човек винаги се прицелваше в галопиращия начело индианец. Изпращаше надолу куршум подир куршум, всеки от които сваляше своята жертва от коня. Тъкмо когато и последният команч рухна на земята, от към изхода се появи апачът с три още димящи скалпа на пояса и окървавения си томахок в десницата. Пред себе си гонеше трите коня на убитите от него врагове. Той навлезе в галоп в пролома, за да убие още някой неприятел, обаче не завари нито един жив. Тогава се спря и направи знак с ръка. Застаналите на пост горе при входа трима ловци го разбраха и побързаха да слязат, за да го заемат и да не позволят на нито един от конете да избяга.

Всичко това се разигра толкова бързо, че от появяването на команчите до този момент бяха изминали най-много три минути. Изненаданият по толкова ужасяващ начин неприятел не бе имал никакво време да помисли за съпротива.

И останалите слязоха долу. Беше направо страшно да се гледа как Отчето забиваше ножа си в сърцето на всеки, в когото чувстваше че има все още искрица живот, за да го довърши. Дребното човече беше обзето от някакъв вид лудост. Очите му искряха като на пантера, зъбите му скърцаха, а при всеки нанесен удар с ножа той промърморваше някакво число, от което спътниците му разбраха, че си води точна сметка, колко индианци е изпратил във Вечните ловни полета.

Последната цифра, която чува от него, беше двеста и дванайсет. После той издаде заповед да съберат плячката на едно място. Тя се състоеше само от коне и оръжия, от които всеки можеше да си избере по нещо полезно и необходимо. Бил и Фред си взеха по един великолепен кон. Останалите оръжия просто захвърлиха, а излишните коне разгониха.

— Това се казва победа без някой да получи дори и драскотина — обади се Отчето. — А сега трябва да потърсим и другите команчи.

— Как ще ги нападнем? — попита Бил.

— Това ще се определи от обстоятелствата. Най-напред ще се върнем при Рио Пекос и то до онова място, където се срещнахме с вас. Напред!

Сега те пое обратно по един по-хубав път от преди.

Ето защо се добраха до въпросното място за по-кратко време, отколкото им бе нужно, за да отидат до пролома. После започнаха да се съвещават, но не стигнаха до някакъв резултат, понеже всеки държеше на собственото си мнение. Само апачът мълчеше.

— Какво ще каже Риматта? — попита го най-сетне Отчето.

— Ако моите бели братя решат да яздят открито по брега на Пекос, за да търсят команчите, то сигурно ще бъдат избити. Нека ме следват бавно. Вождът на апачите ще им остави своя кон и ще тръгне пред тях, за да разбере къде се крият кучетата команчи.

Той скочи от седлото, подхвърли юздите на коня си на един от ловците и изчезна между дърветата, които опасваха долината на Пекос.

— Поставил си е трудна и опасна задача! — каза Фред.

— Но именно той е човекът, който може да я изпълни — отвърна Отчето, — той е най-смелият и най-умен индианец, който съм срещал.

С тези думи той накара коня си да излезе от пролома, където все още се намираха, и го насочи към откритата долина на Рио Пекос, чието течение започнаха да следват с бавна крачка.

Яздиха така около четирийсет и пет минути, когато Риматта изненадващо се появи между дърветата и още отдалече им направи знак да спрат.

— Е? — попита го Отчето след като се приближи до тях.

— Вождът на апачите видя кучетата команчи.

— Къде са?

— Ей там зад онзи ъгъл, образуван от гората, са налягали между дърветата и дебнат белите мъже, за да ги нападнат.

— А-а, тогава са ни в ръцете! Ще оставим конете си на това място, ще навлезем още тук в гората и ще ги връхлетим в гръб. Слизайте от седлата! Риматта ще ни води.

— Риматта няма да води белите мъже — отговори апачът.

— Защо?

— Защото той ще води команчите.

— Ха! Накъде?

— Пред дулата на пушките на белите мъже, които ще се скрият тук в гората, докато дойде време да се нахвърлят върху неприятелите си.

— Чакай! Къде отиваш? — попита Отчето.

Апачът не сметна за необходимо да отговори на този въпрос. Дори не се обърна.

Но подобен въпрос наистина изглеждаше оправдан. Риматта искаше да доведе команчите, а вместо да свърне встрани, в която посока те се намираха, той пое нагоре по брега срещу течението на реката. Това нямаше как да не учуди всеки, който не бе запознат с неговия план.

— Какво ли си е наумил? — попита Фред.

— Оставете го! — обади се Бил. — Сигурно знае много добре, какво прави. Все ще го узнаем и то точно навреме. Хайде да се скрием между дърветата, иначе команчите биха могли да ни забележат!

Те слязоха от седлата и поведоха конете си към края на гората, където навлязоха в нея и се разположиха да лагеруват така, че да могат добре да наблюдават действията на апача. Той измина, яздейки, значително разстояние нагоре по реката и едва тогава накара коня си да нагази във водата. Въпреки ширината и Риматта успешно я прекоси.

— По дяволите! — обади се Отчето, — сега отгатвам намеренията му. Това се казва да постъпиш умно. Вече и самият аз вярвам, че той ще доведе червенокожите пред дулата на пушките ни!

— Риматта ще се престори, сякаш идва от другата страна на планината, нали?

— Да и ще ги подмами да излязат от скривалището си. Съвсем сигурно е, че те ще разпознаят най-прочутия вожд на смъртните си врагове. Ето защо ще се втурнат подир него като кучета подир заек.

— Но това е опасно за него. Не бива да се приближава на разстояние, от което може да го улучи куршум.

— Така ли мислиш?

— Да.

— А аз мисля иначе — каза Фред. — Такъв човек те няма да застрелят, а ще се опитат да го заловят жив, нещо, което ще им се види твърдо лесно, щом като са седемдесет само срещу един.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Отчето, апачът също го знае много добре, иначе едва ли би рискувал до се приближи до тях толкова, че да се изложи на сигурна гибел. Вижте, вече е на другия бряг!

— И се отправя към гората.

— Ей там горе ще изчезне, ще се спусне надолу с коня си през дърветата и ще се появи пред очите на команчите, а след това отново ще се прехвърли на другия бряг на реката. Щом го видят, те ще полудеят от радост, но ще останат скрити, докато Риматта стигне брега и едва тогава ще се втурнат към него.

Това предположение се оказа напълно вярно. Апачът беше вече изчезнал в гората. В напрегнато очакване ловците дълго се взираха в онова най-ниско място, което оставаше в полезрението им, докато той най-сетне пак се появи.

Съвсем бавно Риматта излезе из между дърветата на коня си и там спря като човек, който иска първо да се увери, че наоколо не го дебне опасност. После скочи от седлото, извади от дисагите парче сушено месо, седна на земята, и докато конят му пасеше, започна най-спокойно да се храни. След около десетина минути той отново се метна на седлото и се насочи към брега на реката, където внимателно се заглежда. Погледът му взе да шари по отсрещния бряг както и по течението на реката, от което лесно можеше да се заключи, че се канеше да я прекоси. После навлезе с коня си във водата. Като държеше високо пушката и торбичките с барут и куршуми, той с лекота преодоля течението на гърба на жребеца си и достигна другия бряг. Но чак дотам ловците нямаха възможност да го проследят, понеже тъкмо тази част от отсамния бряг се закриваше от врязващата се напред гора.

— А сега нека всеки застане до коня си и вземе пушката в ръка!
— Заповяда Отчето. — Ей сега ще настъпи решаващият миг.

— Най-напред ще стреляме по първите и по последните ездачи!
— обади се Бил Холмърс. — И по-добре ще е първо пак да заредим оръжията, отколкото прибързано да се втурнем на открито.

Едва-що беше изрекъл тези думи, когато долу иззад врязващата се напред гора проехтяха такива ликуващи крясъци, като че ли хиляди дяволи бяха излезли от геената. В следващия миг Риматта се появи. Кажи-речи легнал върху гърба на коня си той летеше в бесен галоп към ловците. Зад него препускаха команчите. Нямаше време да ги преброят. Никой от тях не държеше в ръцете си пушка. Явно искаха да заловят врага си жив и затова размахваха над главите си само ласата. Е този миг Риматта отмина вече мястото, където се бяха притаили

ловците. Те бяха застанали зад стволовете на дърветата, като държаха пушките си готови за стрелба.

— Огън! — пронизително извика Отчето.

Четиринайсет пушки изгърмяха по два пъти и тържествуващите крясъци на команчите изведнъж се превърнаха в яростен вой. Няколко секунди се чуваше да стреля само карабината „Хенри“ на Фред, а после отново се разнесе пукотевицата и на останалите пушки.

— Дръжте ги! — проехтя командата на Отчето.

Ловците светкавично се метнаха на конете си и се врязаха сред останалите живи неприятели. На всеки от белите се отвори толкова много работа, че му беше невъзможно да наблюдава развоя на сражението.

Още при първите изстрели Риматта рязко беше обърнал коня си. Животното застана неподвижно подобно на статуя докато апачът изстреля и двата си куршума. После той захвърли пушката си, грабна томахока и врхлетя неприятеля с това страшно оръжие в ръка. Великанът Бил нанасяше бесни удари с приклада на пушката си наляво и надясно, а когато команчите се опитаха да потърсят спасение в бягство, той сграбчи един все още млад воин, повали го и го издърпа настрана от полесражението.

— Ела, момчето ми! Би било страшно жалко да те убия, ама не мога и да те пусна да избягаш! Оставаш при мен!

Фред не беше възседнал коня си. Той все още стоеше на същото място както в началото на нападението и непрекъснато стреляше. В този момент един от конете на команчите рухна на земята, но ездачът му чевръсто скочи на крака и се опита да се спаси с бягство. Втурна се точно към онова дърво, зад което стоеше стрелецът. Фред хвана карабината „Хенри“ за цевта и с приклада ѝ така удари беглеца по главата, че той се строполи на земята.

И тази схватка не отне толкова време, колкото е необходимо, за да бъде описана. Онзи, който не успя да избяга, лежеше мъртъв, защото ножът на Отчето довърши ранените.

Само двамина избегнаха тази участ — пленникът на Бил, както и индианецът, когото ударът на Фред беше повалил, но команчът бе само в безсъзнание. Те двамата лежаха един до друг вързани на земята.

Победителите превързаха раните, които някои от тях бяха получили, струпаха плячката на едно място, а после се събраха на

съвещание.

— Ама че ден! — обади се Отчето, който при последния удар с ножа си беше промърморил цифрата двеста дваисет и един. — Сега преди всичко остава въпросът дали тези воители са носили вашето злато със себе си.

— Не е било у тях — заяви апачът. — Иначе Риматта щеше да го види.

— Тогава значи те все пак са изпратили напред неколцина души с него и ние ще трябва да положим усилия да ги догоним. Нека първо претърсим околностите за скрити бегълци.

— Не мисля така — обади се Бил. — Само ще загубим много време, а е твърде въпросително дали ще заловим и един единствен от тях.

— Ами какво ще правим с тези двамата?

— Ти на какво мнение си?

Вместо да отговори каквото и да било Отчето се приближи до вързаните пленници, за да ги убие. Извади ловджийския си нож и вдигна десница, за да прониже първия, но Бил хвана ръката му.

— Какво искаш?

— Ще ми кажеш ли най-напред, кой плени тези двама команчи?

— попита го Бил.

— Ти и Огнената смърт.

— Е, хубаво, тогава чии са?

— Ваши!

— Отлично! В такъв случай прибири ловджийския си нож!

— Какво? Та нали съм ваш предводител!

— Вярно е, но не и що се отнася до този въпрос. Сигурно ще ми повярваш, че знам как да убия един индианец в честен двубой, но няма да посегна на живота на пленник, който не може да помръдне и малкото си пръстче, за да се защити.

— Но и никой не го иска от теб!

— Няма да го направи и никой друг, докато съм тук. Ти какво мислиш, Фред?

— Тези индианци са наши!

— Чуваш ли, Отче?

— Но какво ще ги правим тези песове?

— Ще решим на съвещание, на което всеки ще има право на глас. И ако участта им е да умрат, е, няма да се противя, но поне нека стане с куршум, който няма да ги позори. Обаче аз палач няма да стана. Това са двама младежи, които сигурно са съвсем отскоро сред мъжете и едва ли са причинили зло на някой бял!

Отчето се видя принуден да се подчини.

— Тогава давай да я караме по-изкъсо — гневно каза той. — Аз гласувам за смърт чрез куршум.

— А аз съм против — обади се Бил.

— Аз също — заяви Фред. — На какво мнение е вождът на апачите?

Лицето на Риматта придоби твърде замислен вид. След малко той отговори:

— Белите мъже виждат ли фигурките по ръцете на пленниците?

— Да. Какво означават те?

— Жрецът на племето има право да прави такива татуировки само на синовете на някой прочут вожд. Тези команчи са братя.

Отчето затъкна своя нож в пояса си и ги попита:

— Кой е баща ви?

Те не му отговориха.

— Ти няма да чуеш нито една дума от тях — подхвърли Риматта. — Те са пленници, а ти ги нарече песове. Да ругаеш беззащитни хора не е признак нито на смелост, нито на мъдрост, нито на великодушие. Да поговоря ли аз с тях?

— Говори!

Риматта се наведе и развърза ръцете на двамата индианци.

— Синовете на команчите ще отговорят ли на моите въпроси?

— Да — отвърна един от двамата.

— Знаеш ли, кой съм аз?

— Ти си Риматта, най-прочутият воин на апачите. Ти си храбър и справедлив, не обиждаш пленниците. Ние ще разговаряме с теб.

— Как се казва баща ви?

— Сокол.

— Той е Сокола! Най-смелият вожд на команчите! А какво ще каже, когато узнае, че синовете му са пленени?

— Той няма да ги прокълне, а ще ги откупи, защото са пленени в бой и храбро са се защитавали.

— Ако развързва ремъците ви, обещаваме ли да останете при нас и да не бягате?

— Няма да избягаме.

— Дори и ако бъдем нападнати от вашите хора?

— Ще останем при вас, докато самите вие ни освободите!

— Вождът на апачите вярва на думите ви.

Риматта развърза и ремъците на краката им. Те се изправиха, а апачът се обърна към Бил и Фред:

— Вие искате да получите обратно онова, което ви е било откраднато, нали?

— Да.

— Ще си върнете имуществото, ако пощадите тези мъже. Те са наши пленници и ще останат при нас, докато самите ние ги пуснем да си вървят. Съгласни ли сте?

Всички го подкрепиха само Отчето направи кисела физиономия. Апачът отново се обърна към команчите:

— Нападнали сте група бледолики и сте им отнели както златото така и различни други вещи, нали?

— Да.

— Къде е златото?

— На път към вигвамите на команчите.

— Колко души го пренасят?

— Осем.

— Къде се намират вигвамите на команчите?

— На четири дни път оттук в посока на юг.

— Бледоликите ще тръгнат по петите на осемте команчи. Ще им върнете ли златото, ако после ви подарят свободата?

— Плячката не е само наша. Трябва да направим съвещание, за да отговорим на твоя въпрос.

— Къде ще стане това, във вигвамите на команчите ли?

— Да.

— Ами ние къде ще узнаем, какво сте решили да правите?

— Също там.

— Уф! — възкликна апачът. — Значи ще трябва да отидем при команчите, така ли?

— Ще дойдете с нас и ще можете да се върнете без някой да ви причини каквото и да било зло.

— Вождът на апачите вярва на думите ви, защото знае обичаите на червенокожите мъже, но той може да вземе златото и без да язди чак до ловните полета на команчите. Той ще догони осемте воини още преди да са се добрали до вашите хора.

— Прави каквото искаш!

Отчето следеше този разговор с голямо внимание. Изглежда му беше изключително интересен. В този момент той взе думата:

— Риматта действително ли вярва, че сред команчите ще сме в пълна безопасност?

— Да, вярвам го.

— Въпреки че сме най-върлите им врагове и днес избихме толкова много техни воини?

— Ние ще отидем при тях, за да преговаряме. Те ще гледат на нас пак като на свои врагове едва когато си тръгнем.

— Тогава според мен трябва да преследваме осемте команчи. Ако наистина ги догоним, ще ги принудим да върнат цялата плячка, а не ги ли догоним, ще отидем при Сокола, с когото впрочем и без друго трябва да си поговоря.

— За какво?

— За нещо, което ще ви разкажа тази вечер край лагерния огън.

Колкото авантюристичен и опасен де изглеждаше планът им, той бе одобрен от всички. Малко по-късно потеглиха на път. Двата команчи язدهа като свободни хора. Бяха дали дума и белите можеха да са сигурни, че нямаше да се опитат да избягат.

Яздеха все покрай реката, докато след известно време стигнаха до мястото, където команчите се бяха разделили. Единият отряд се беше върнал обратно нагоре срещу течението на реката, а другият, преследвайки Отчето, беше свърнал към клисурата, която се бе оказала за тези команчи толкова съдбоносна. Имаше и трета диря, водеща в права посока нататък по течението. Личаха си следите на дванайсет животни. Следователно осмината ездачи, за които бе споменал единият от двата команчи, водеха със себе си четири товарни коня. По отпечатъците на копитата им се виждаше, че се бяха старали да препуснат максимално бързо. За съжаление нямаше възможност още същия ден да се проследи тази диря кой знае колко надалече, тъй като вече бе започнало да се свечерява.

Потърсиха подходящо място за бивак и запалиха един огън, чиято светлина не можеше да прониква надалеч, понеже растящите наоколо храсталаци я възпираха.

Поставените около бивака пазачи, сменящи се на всеки час, се грижеха за безопасността на хората, които си почиваха от тежкия и изморителен ден. Пасящите наоколо коне бяха почти също толкова сигурни пазачи, колкото и човешките постове, понеже през нощта мустангите се държат съвършено тихо и имат навик да пръхтят само при приближаването на някое враждебно настроено същество.

По време на всеобщия разговор Отчето изяде скромната си вечеря много мълчаливо, като непрекъснато хвърляше особени погледи на ловеца Фред. Той разбира се ги забеляза, но хич не го беше грижа за това подчертано внимание, причината за което му бе съвършено неясна. Най-сетне Отчето взе думата:

— Ти се казваш Фред, но сигурно си имаш и някое друго име, а?

— Тъй ми се струва!

— Не може ли човек да го узнае?

— Не би имало никаква полза. Наричай ме Фред! Това е напълно достатъчно.

— Дяволски недружелюбен си! Навярно си имаш причина да премълчаваш името си, а?

— И да имам и да нямам, все едно. Извикаш ли „Фред“, всеки ще знае, кого имаш предвид.

— Ами ако те помоля да ми кажеш името си?

— Молбата ще е съвсем естествена, защото и без друго никой няма право да ми заповядва.

— Американец си, нали?

— Не съвсем.

— Но говориш истински американски.

— Възможно е!

— От дълго време ли си вече в тази страна?

— Само от няколко години.

— И откъде дойде тук?

— От Зойдерланд, щом като толкоз искаш да знаеш.

— От Зойдерланд? По дяволите, съвпада!

— Кое?

— Имаш изключително голяма прилика с един човек, когото познавах много добре и също беше от Зойдерланд.

— Възможно!

Изглежда Фред нямаше никакво желание да се разприказва, обаче Отчето продължи:

— Този човек се казваше Валми и май че беше даже от благородническо потекло.

— Валми ли?

Сега Вече и Фред се оживи. Той толкова бързо скочи на крака, че веднага стана ясно колко голямо значение имаше за него това име.

— Да — с безразличие отвърна Отчето.

— Къде си го срещал?

— Ту на едно ту на друго място.

— Жив ли е още?

— Хмм, не знам! Може да е жив, може и да не е.

— Човече, говори! Този човек е мой брат!

— Аха, ето най-сетне научаваме името, което не искаха да ни кажат!

— Да, аз съм също Валми, Фридрих фон Валми.

— А брат ти беше Теодор фон Валми. Трябва да беше няколко години по-възрастен от теб, нали?

— Така е.

— Моля те, разкажи ми, по какъв начин е дошъл в Америка!

— Не знам дали действително е идвал в Америка. Това е един случай, който и до ден днешен тъне в пълен мрак.

— Знаеш само, че внезапно е изчезнал, така ли?

— Нищо повече.

— Разказвай!

— Нима си мислиш, че да се разгласяват подобни семейни работи доставя кой знае какво удоволствие на хората? Изглежда знаеш доста за него. Кажи ти най-напред каквото имаш да казваш за него, а после ще видя, какво още трябва да допълня.

— Не става. Онова, което имам да казвам, е от такова естество, че трябва най-напред да изслушам теб.

— Ти американец ли си?

— Не.

— Ами какъв си?

— Също зойдерландец. Можеш да говориш спокойно, понеже прерията и вековната гора са мълчаливи, и каквото разкажеш ще остане погребано в този див затънтен край.

— Да, разказвай! — замолиха го и другите в очакване да чуят някоя история, с която да прекарат по-бързо и по-приятно времето си край лагерния огън.

— Нямам особено желание.

— Тогава ще ти кажа още нещо — обади се Отчето. — Днес следобед споменах, че имам да си поговоря със Сокола...

— За нещо, което щеше да ни разкажеш край лагерния огън.

— Така е. И онова, което трябва да кажа на вожда на команчите, засяга твоя брат.

— Невъзможно!

— Истина е! Съдбите на хората са неведоми. Но ако изобщо искаш да проговоря по този въпрос, ще трябва преди това да ми разкажеш всичко, каквото ти знаеш.

— Е, добре! Щом си зойдерландец, тогава познаваш и моето семейство, нали?

— Родът Валми е един от най-старите и най-чистокръвните в цялата страна.

Думата „род“ бе изговорена с такъв тон, че Фред неволно вдигна поглед.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Хората от този род винаги са държали много на това, кръвта им да не се смесва с кръвта на по-нисши съсловия.

— Вярно! Бях още момче, когато брат ми беше започнал вече кариерата си. За него бе предопределено попрището на дипломат. Той имаше талант, умееше да печели доверието на своите началници и можеше да се очаква, че ще изкачва стъпалата едно подир друго със значително по-голяма бързина, отколкото е обичайно. По-късно чух още, че бил станал много красив мъж.

— Такъв беше!

— Познавал си го още тогава?

— Чувах да говорят за него.

— Тъй като той притежаваше всички необходими качества, неговият баща не беше особено затруднен да му намери блестяща партия за женитба. Сгодиха го за дъщерята на един от началниците му.

— А венчаха ли ги?

— Не!

— А-а!

— В града пристигна цирк, чиито артисти представяха такива неща, каквито дотогава се смятаха за невъзможни. И особено имаше една ездачка, която се отличаваеше с такива номера, че изпълненията и винаги бяха връх на цялото представление.

— Как се казваше тя?

— Наричаха я мис Ела. Истинското и име никога не узнах.

— А не знаеш ли и откъде е?

— Не, но хората предполагаха, че е чистокръвно дете на циркови артисти. Като балерина, като танцьорка на въже, както и на кон тя бе еднакво опитна и ловка. Говореше и няколко езика толкова добре, че съвсем близо до ума бе предположението, че от най-ранна възраст непрекъснато е участвала в многобройни турнета в различни страни.

— В такъв случай навярно не е била вече толкова млада?

— О, не. Наистина, винаги си остава несигурна работа отгатването на възрастта на една артистка, която съвсем сигурно много добре познава всички тайни на козметиката, но хората все пак предполагаха, че не може да има повече от двацет и три години.

— Беше на трийсет.

— А-а, значи знаете възрастта и? Откъде?

— Така говореха.

— Тя беше темпераментна, а нейната физическа, духовна и умствена пъргавина можеше да се нарече кажи-речи първична и необузdana, но именно тя увеличае публиката и навярно беше и причината да изглежда по-млада, отколкото бе всъщност. Освен това тя бе надарена с красота, която предизвикваше възхищение и човек лесно може да си представи, че такова същество неизбежно ще е не само интересно за мъжете, но и ще е твърде опасно за тях.

— Навярно е станала опасна и за твоя брат, както човек вече лесно може да се досети, а?

— Да, и за него, и то особено за него.

— Та нима той беше такъв тип човек, който толкова лесно да хлътне по някаква си циркова ездачка?

— Всъщност не. Той бе сдържан и пресметлив, говореше малко, но добре, и никога не беше проявявал каквато и да било склонност към

силни увлечения. Ала беше страстен и сърцат ездач, както и любител на коне *comme il faut*^[5].

— Тогава човек лесно може да си представи, че усърдно е посещавал цирка.

— Отначало е ходил рядко, но после все по-често и по-често, докато накрая го е посещавал ежедневно. Естествено подобен посетител става добре познат на персонала. Той влязъл в контакт с различни по-изтъкнати членове на цирковата трупa. А тъй като мис Ела се числяла към тях, той я виждал и разговарял с нея по-често, отколкото било приятно на родителите му и отколкото всъщност подобавало на неговото обществено положение и на неговата среда. Дори съвсем скоро хората започнали да приказват за толкова интимна връзка между него и нея, че баща му се видял принуден да му поиска обяснение.

— И с какъв резултат?

— С твърде негативен. Теодор се изсмял и не му отговорил. Но скоро връзките му с нея се задълбочили толкова много, че той започнал съвсем открито да се появява с нея в обществото. Яздил и се разхождал с нея, а веднъж дори ѝ позволил да седне в нашата семейна ложа в театъра.

— Какъв ужас за едно толкова високопоставено, толкова старо и недостъпно семейство!

Тези думи на Отчето бяха изговорени с тон, в който за внимателния слушател си личеше леко злорадство, а също така може би и нотка на триумф.

Но всичко това се изплъзна от вниманието на ловеца, който разказваше. Той продължи:

— С тази негова стъпка цялата история навлезе в такава фаза, която даваше повод за енергични действия. Брат ми беше принуден да се яви пред събрания се семеен съвет и там най-сетне открито заяви, че ще се ожени за цирковата ездачка.

— След което една част от семейния съвет заприлича на разбунен кошер, а друга пък дори изпадна в несвяст — подхвърли Отчето.

Забележката му бе подхвърлена в съвсем същия тон както преди малко. Фред пак не му обърна внимание.

— Със сълзи в очите майка ми го замоли да се откаже от злощастното си намерение. Баща ми го заплаши да го изгони от дома, както и да го лиши от наследство — всичко бе напразно.

— Но тогава въпросната мис Ела сигурно е била изключително очарователна жена, за да и се удаде да разпали такава страст в един толкова студен, безразличен и пресметлив дипломат — обади се Отчето. — Ами ти като брат какво му каза?

— Бях твърде млад, за да имам правилно разбиране за всичко. Освен това обичах брат си толкова много, че по-скоро бях склонен да го съжалявам, отколкото да му се сърдя.

— Ами какво би казал днес, ако участваше в този семеен съвет?

— Бих си мълчал. Теодор бе достатъчно възрастен, за да знае, какво прави, а днес знам вече много добре, каква власт може да има истинската любов над един човек и над взетите от него решения.

— Аха! Значи и ти си придобил подобен опит? Интересно!

— Сега не говоря за себе си, а за моя брат. Между него и семейството му зейна дълбока пропаст. Неговата годеница се държеше така, че беше неизбежно отношенията ни да се влошат. Неговите началници станаха толкова резервирани, че не бе трудно да се разбере какво го очаква — с кариерата му беше свършено, а може би дори щеше да изгуби и работното си място.

— Но естествено това би трябвало да му отвори очите!

— Напротив! Озлоби го. Той доброволно напусна. Можеше да си го позволи, защото чрез полагащата му се част от наследството на една току-що починала леля той получи средства за да заживее ако не в лукс то поне задоволително. Вече бе започнало да се говори за предстоящата венчавка между него и девойката, когато се случи нещо, което никой не бе в състояние да предвиди.

— А-а!

— Теодор имаше един съперник...

— Наистина бяха повече, но сред тях имаше един, към когото тя бе кажи-речи също толкова благосклонна, колкото и към самия Теодор.

— По дяволите, работата става вече сериозна!

— Несъмнено нейната благосклонност не беше толкова последица от някакви негови лични качества, колкото по-скоро се дължеше на високото му обществено положение.

— Стоял е по-високо от стария уважаван и почитан род Валми?

— Значително по-високо. Беше принц от кралския двор — син на самия крал.

— Да не би да е бил престолонаследникът?

— Не, а неговият брат Хуго.

— Какво? Лудия принц? Той наистина е съперник, когото няма как да игнорираш. И той ли беше предпочетен?

— Да, и то по такъв начин, че се стигна до скандална сцена на публично място, която между равнопоставени благородници може да се изкупи единствено с оръжие. Но в случая ставаше въпрос за един обикновен благородник изправил се срещу принц от кралския двор. Явно Теодор беше изпаднал в голяма опасност. Едни хора мислеха, че принцът ще благоволи да се съгласи на дуел, но тогава си оставаше твърде въпросително дали брат ми щеше да може да се мери с кралския син, който ловко боравеше с всички видове оръжия. Други пък твърдяха, че самият крал щял да се заеме с наказанието, което заслужаваше нанесената обида на един член от семейството на владетеля, така че за дуел и дума не можело да става.

— А кой беше прав?

— Не мога да реша. Теодор замина и не се върна повече. Вечерта на неговото заминаване мис Ела трябваше да излезе на цирковата арена — ала и тя беше изчезнала.

— Ами Лудия принц?

— Официално той се беше оттеглил в един от своите замъци.

— Знаеше ли се в кой?

— Споменаваха замъка Химелщайн, който и до днес си остава любимото му място където отсяда, когато се намира в кралския двор. След доста време получихме писмо от брата в Съединените щати. Пишеше ни, че оставането му в Зойдерланд било невъзможно и затова заминал за Америка. Никога нямало да се върне, щял да смени името си и нямало повече да се обажда.

— Удържа ли на думата си?

— Да.

— А писмото от неговата ръка ли беше написано?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Че защо да го дава на някой друг да го напише?

— Хмм, би могло да си е наранил ръката!

— Неговият почерк е. Преди да напусна родината аз взех писмото със себе си. Често съдбата проявява странни капризи, и не бе изключено да открия някаква следа от него. В такъв случай писмото можеше да ми е от голяма полза.

— Значи то сега наистина е в теб?

— Да.

— Може ли да го видя за малко?

— Защо?

— Нали ти казах, че се интересувам за съдбата на твоя брат, и че после ще ти разкажа и други неща за него. Я ми покажи писмото!

Фред разтвори ловната си риза и измъкна плик от щавена еленова кожа, който носеше до сърцето си. В него имаше лист хартия и той го разгърна.

— Ето го.

Отчето взе писмото, доближи го колкото бе възможно повече до огъня и дълго, много дълго, с най-голямо старание се взира в редовете му. Навярно от напрегнатото четене на такава несигурна светлина очите му се бяха насълзили, когато върна листа на неговия собственик.

— Е? — попита Фред.

— Това писмо е подправено!

— Ами!

— Съвсем сигурно!

— Как ще го докажеш? Или пък случайно някой път си виждал как изглежда почеркът на Теодор?

— В случая това изобщо не е необходимо. Нима един син и брат ще напише толкова кратки и безчувствени редове, с които завинаги да се сбогува с близките си?

— Той е бил разгневен и озлобен.

— По-скоро изобщо не би изпратил писмо, отколкото да пише по този начин! Ами я виж и този почерк! Той не е естествен и плавен, а буквите просто са изписвани с голямо старание и труд. По всяка от тях си личи, че човекът дълго се е упражнявал преди да напише писмото.

Сега вече и Фред се взря по-внимателно в редовете и по лицето му се изписа такова изражение, което ясно показваше, че думите на Отчето не останаха без резултат.

— Е, какво ще кажеш? — попита Отчето.

— Хмм, ти имаш много остро зрение и мнението ти не изглежда лишено от всяко основание. Но би било наистина ужасно, ако това писмо се окаже подправено!

— Подправено е, можеш да си сигурен! Но ми се ще да проверя дали и твоето зрение е също тъй остро като моето.

Той бръкна в торбичката си за куршуми и оттам извади някаква навита на руло и добре завързана хартия. След като я разгърна, той я подаде на Фред с думите:

— Я вземи това да го прочетеш и провериш!

Фред приближи листа до огъня и зачете:

„Августейши принце,

Съобщавам Ви за пристигането си тук както и за това, че вече изпратих до семейство Валми писмото, за което говорихме. Написано е досущ като с почерка на Теодор, който мога чудесно да фалшифицирам. Но сега Ви моля да ми бъде изпратена и другата половина от уговорената сума. Адресът ми е: Лингстон, Мисури, Уолстрийт 23.

Георг“

Фред отпусна ръката, с която държеше писмото и попита:

— Георг ли? Кой е този Георг?

— Прочети най-напред и това второ писмо — отвърна Отчето. Той му подаде друг лист, който се бе намирал заедно с първия в рулото. Фред го взе. Съдържанието му гласеше:

„Милостиви принце!

Моите благодарности за преведената ми сума! Задачата ми е изпълнена и навярно никога вече няма да се върна в Зойдерланд. Тук ми харесва толкова много, че изобщо няма да съжалявам. Затова и ще скъсам с родината всякакви връзки и ще замина или за Куба или за Мексико. Следователно няма защо да се безпокоите, че тайната Ви някога ще бъде издадена. Теодор фон Валми е на сигурно

място, а Вие навярно ще се погрижите и мис Ела никога да не може да проговори. Последно сбогом от

Георг Зандер“

Фред направи много учудена и изненадана физиономия.

— Георг Зандер! — възкликна той. — Та той беше конярът на брат ми!

— Така е! — кимна Отчето.

— Той изчезна по същото време, когато и брат ми потъна в дън земя!

— Вярно, съвсем вярно!

— Никога повече не чухме каквото и да било за него!

— Лесно обяснимо, тъй като нали напълно е скъсал всякакви връзки с родината си!

— И ти мислиш, че той е написал писмото, което ние смятахме, че ни е изпратено от Теодор?

— Така е! Я сравни тези писма! Макар в първото да е наподобен почерка на брат ти, приликата му с другото писмо е направо очевидна.

Фред сравни едните редове с другите и накрая каза:

— Прав си! Но как попаднаха тези писма в теб?

— Ще узнаеш! Кой съм аз, или по-скоро кой бях, може да ти е напълно безразлично, но трябва да ти кажа, че познавах брат ти, и по различни причини, които не е необходимо да обсъждам тук, много държах на него.

— Значи наистина си го познавал? — развълнувано попита Фред.

— Да. Той изчезна. Както казваха, заминал за Америка, защото се бил компроментирал. Но аз мога да добавя към този слух и още нещо.

— Възможно ли е? О-о, кажи ми го, кажи веднага!

— Лудия принц е бил съперник на брат ти, нали?

— Вече го споменах.

— Брат ти му е нанесъл смъртна обида и то на публично място!

— Така е.

— И ти си мислиш, че кралят е осуетил очаквания дуел?

— Такова бе мнението на всички.

— Но то е погрешно. Брат ти се дуелира с принца...

— Ах!
— В замъка Химелщайн.
— Наистина ли? Защо там?
— Защото принцът така е пожелал.
— Кой е победил?
— Не знам.
— И после?
— Брат ти изчезна.
— Заминал за Америка?
— Както изглежда.
— Със своята... с мис Ела?

Отчето сведе глава, тъй че изразът на лицето му не можеше да се види и едва след известно мълчание с предразгавял глас отвърна:

— Не.
— Така ли? Но нали е изчезнала по същото време като него?

— Това е вярно. Тя обичаше едновременно както личността на твоя брат така и бляскавото обществено положение на принца. Веднага щом заради изхода от дуела брат ти е бил принуден да бяга и по този начин е изгубил всичко, което би му осигурило безгрижно бъдеще, тя е разбрала, че за нея той е вече бита карта. На нея и е липсвала жертвоготовност, за да го последва в едно далечно пътуване, където ги е очаквала бедност, и затова останала в замъка Химелщайн при принца.

— Аха! — учудено възкликна Фред. — Продължавай, продължавай!

— Тя прекарала там дни, седмици и месеци в опиянение, но то в крайна сметка все някога трябвало да отлети и да се замести от такова разочарование, което не можело да бъде по-голямо и по-лошо.

Тези думи бяха изречени с такъв тон, който накара слушателите му да наострят слух. Отчето скри лицето си в длани и едва след доста време отново вдигна глава. Лицето му бе станало пепеляво, а очите му искряха така, сякаш в тях гореше някакъв неукротим зловещ огън.

— Ти си я познавал? — попита Фред.

— Да, запознах се с нея, когато се беше разделила с принца. Тогава тя бе много тъжна и огорчена. Носеше черно като вдовица в траур. Страшна бе омразата ѝ, която изпитваше към всички хора. Освен това бе стигнала до убеждението, че е постъпила несправедливо

към брат ти. Започна да разпитва за него и най-случайно в ръцете и попаднаха писмата, писани в Америка от неговия коняр до принца. Тя ми даде необходимите средства и ме изпрати отвъд океана, за да го издира.

Фред направи едно движение, което издаде изненадата му и се понадигна.

— Аха! И откри ли някаква следа?

— От брат ти все още не, но попаднах на дирите на Георг Зандер.

— Къде?

— Съвсем естествено най-напред се отправих към Лингстън в Мисури. Там узнах, че е тръгнал за Ню Орлиънс, където написал второто писмо. Проследих дирята му до Хавана. Оттам беше заминал за Мексико. Без да се отделям от следите му те ме отведоха в Тексас, а после и до прериите край Ред Ривър.

— Откри ли го там?

— Не. В продължение на години непрекъснато бях по петите му, но без да успея да го видя, докато най-сетне неотдавна стигнах до убеждението, че сигурно е намерил убежище сред индианците. Но ще го срещна, кълна ти се, и тогава ще го принудя да ми каже, къде да търсим брат ти.

Фред се изправи и заяви:

— Ще дойда с теб дори и накрай света. Ще ме приемеш ли като спътник?

Отчето го погледна с искрящите си очи, но после каза бавно и сериозно:

— Би ми се искало, но аз не съм подходящ спътник за теб.

— Защо?

— Защото, защото... ами, ето ти ръката ми! Съгласен. Ще ти разреша да тръгнеш с мен, но само при едно условие.

— Какво е то?

— Никога не бива да ме разпитваш за моето минало и за личния ми живот.

— Well, обещавам ти!

— Значи се спогодихме! Бил ще дойде ли с нас?

— Естествено! — незабавно отвърна приятелят на Фред.

— Където е Фред, там съм и аз, защото където гърми карабината на Огнената смърт, там трябва да се чува и гласът на пушката на Бил Холмърс.

— Ами Риматта?

Всички погледнаха към вожда. Той огледа първо кръга от хора около себе си, а после каза:

— Вождът на апачите ще придружава бледоликите, докато неговите червенокожи братя го повикат. Той познава всички животни и всички мъже от горите и прериите, а може би познава дори и слугата, когото търсите.

— Наистина ли? — попита Отчето като от изненада се изправи.

— Риматта не каза, че непременно е същият човек, обаче Риматта познава един бледолик, който от дълго време живее при кучетата команчи и заедно с тях убива и ограбва апачите.

— Къде се намира той? В лагера на команчите или в тяхното село?

— В селото им.

— А откъде е дошъл?

— От страната, която белите ловци споменаха преди малко.

— Как изглежда?

— Има очи като небето и коса като огъня.

— Сини очи и червена коса? Това съвпада. По-нататък! Риматта не е ли забелязал по него някакъв по-очебиен отличителен белег?

— Бледоликият е имал малка раничка на устната.

— И това е вярно. Белегът е останал от една сполучлива операция на заешката уста, която е имал. Това е той и сега вече нищо няма да ме спре да отида при команчите. Риматта знае ли къде се намира тяхното постоянно село?

— Знае и той ще заведе белите си братя дотам. Но нека те попитат ей тези пленници, дали не им е известно, кой е онзи бледолик, дето живее при команчите.

Отчето последва съвета му и се обърна към двамата индианци, обаче не научи нищо, понеже нищо не бе в състояние да ги накара да му дадат тъй желаните сведения. С това разговорът започна да замира, докато накрая съвсем секна.

Нощта измина. Когато започна да се зазорява, хората станаха и отново поеха по следите на команчите. Те водеха от дясната страна на

Рио Пекос до мястото, където реката излиза измежду планинските масиви на Сиера Гуаделупе. Там те навлязоха надясно в планината, чиито отвъдни склонове достигнаха едва през следващия следобед. Привечер отрядът се спусна вече до откритата прерия, в чиято трева дирята отново се виждаше съвсем ясно и лесно можеше да се проследи. Но тази работа оставиха за следващото утро. Индианците, които пренасяха заграбеното злато, разполагаха с твърде голяма преднина, за да могат да ги догонят още по пътя. И така, не им оставаше нищо друго освен дръзко да влязат в селото на команчите. Нали имаха двама пленници, които им бяха дали тържествено обещание, а това по всяка вероятност щеше да намали опасността от подобно рисковано начинание. По време на продължителната езда разговаряха малко. Всеки се занимаваше със собствените си мисли, насочени към най-близкото бъдеще.

По обед направиха кратка почивка, а привечер на хоризонта изплуваха няколко тъмни черти, които при по-внимателно взирание се оказаха подредени в редици вигвами. Това беше голямото палатково село на команчите, построено там заради лова на бизони.

Риматта непрекъснато яздеше начело. Ето че в този момент той спря коня си и попита:

— Моите бели братя наистина ли все още искат да посетят команчите? Още има време да се върнат.

— Няма да се върнем — отсече Отчето. — Да не би вождът на апачите да се страхува, та ми задава такъв въпрос?

В очите на Риматта се появиха гневни искри.

— А Убиеца на индианци чувал ли е някога да казват, че Риматта се е страхувал? Синовете на апачите изровиха бойната секира срещу кучетата команчи и всеки апач, който попадне в ръцете им е загубен. Но въпреки това Риматта няма да се върне, а ще придружи белите си братя.

Това бяха горди думи а също така и много смело решение, защото при всички обстоятелства, попаднал сред смъртните врагове на своя народ, със сигурност той можеше да очаква по-малко милост и повече безогледност от страна на команчите, отколкото белите ловци. Но истинската храброст винаги се съчетава с предпазливост и разум. Тъй както яздеше, Риматта взе калюмета си, запали го, дръпна няколко пъти от него и после го подаде на двамата команчи с думите:

— Ако не искате да умрете, пийте с мен дима на мира! — нареди им той.

Те се подчиниха на заповедта му, а после той добави:

— Отидете при вашите хора, съобщете им за нашето пристигане и им кажете, че сме ваши гости!

Те препуснаха към лагера, а ловците слязоха от седлата и насядаха на земята.

Нямаше нужда да чакат дълго, за да видят резултата от съобщението на двамата команчи, защото много скоро към тях се насочи многочислен отряд конници, който се разпръсна и образува широк кръг около тях. После този кръг внезапно се стесни, като с рев и размахване на оръжията команчите се втурнаха от всички страни към тях и то толкова устремно, сякаш се канеха да ги изпогазят с конете си. А една група от четири вожди действително се насочи към тях в пълен галоп и ги прескочи. Ловците останаха спокойно седнали на местата си без да обърнат глави нито на милиметър наляво или надясно. После четирите вожди скочиха на земята, приближиха се до тях и най-възрастният от команчите взе думата:

— Защо бледоликите не се изправят, когато вождовете на команчите идват при тях?

Отчето се нае да отговори.

— Така искаме да ви покажем, че сте ни добре дошли и че можете да седнете ей тук при нас.

— Вождовете на команчите седат само до вождове. Кой е вашият предводител? Къде са вигвамите и войните ви?

— Белите мъже нямат вигвами, а големи каменни градове, където живеят много хиляди войни. Моите червенокожи братя спокойно могат да се настанят до нас, защото всеки един от нас е вожд.

— Как се казват тези вождове?

Команчът знаеше вече имената, тъй като двамата пленници несъмнено му ги бяха казали. За ловците не беше никак добър знак фактът, че той се преструваше. Особено впечатление им правеха мрачните погледи, които индианците хвърляха на Риматта и на Отчето.

— Ще ви кажа нашите имена — отвърна белият ловец. — Ей този висок човек се казва Бил Холмърс...

— Холмърс ли? — прекъсна го команчът в пълно противоречие на индианските обичаи. — Известно ми е това име. Този бледолик е

враг на червенокожите, но не е зъл човек.

— Червенокожите воини наричат този младеж Огнената смърт.

— И неговото име ми е познато. Той е наш враг, но той убива червенокожи мъже само когато е принуден да го стори.

— Също и моето име ти е известно. Наричат ме Отчето-Нож, Убиеца на индианци.

— Да, тъй те наричат, но ти няма да убиеш повече нито един червенокож мъж.

— Ха! Защо?

— Самият ти ще умреш.

— Аха! Толкоз ли си сигурен?

— Ще умреш от ръката на команчите. Кой е този червенокож мъж?

— Риматта, вождът на апачите.

— Той е пес, който скоро ще пукне. Лешоядите ще изкълват очите му, а месата му ще бъдат изядени от вълците като мърша.

— И в това ли си много сигурен?

— Вие ще умрете още днес на кола на мъченията.

— Ние ли? Гостите на команчите?

— Не сте наши гости!

— Такива сме! Ние не убихме вашите млади вождове, а им подарихме живота и те ни дадоха дума, че ще можем миролюбиво да влезем във вигвамите на команчите.

— Те ще удържат на дадената дума, но за тях щеше да е по-добре, ако ги бяхте убили. Един храбър воин предпочита да умре, отколкото да приеме враговете да му подаряват живота. Вие сте техни гости и сте под тяхна закрила. Но ние останалите не сме ви обещавали нищо, и затова ще ви вземем скалповете. Станете и елате да ви заведем във вигвамите на вашите закрилници!

Белите се спогледаха въпросително, но Риматта се изправи без да се колебае нито миг и правилно постъпи. Бяха обградени от толкова много команчи, че нямаше никаква възможност да избягат. Бяха дръзнали да влязат в бърлогата на лъва и трябваше да изчакат развитието на събитията. Метнаха се на конете. Индианците наобиколиха пленниците от всички страни и после се понесоха към лагера в бесен галоп. Навлязоха между редиците от шатри и скоро спряха пред една от тях.

Индианците слязоха от конете и старият вожд нареди:

— Нека бледоликите влязат ей тук!

— На кого е това жилище? — попита Отчето.

— То е собственост на онези, чийто дълг е да ви защитават. Предайте ни оръжията си!

— Белият ловец се разделя с оръжията си едва след като умре.

— Бледоликите не знаят ли, че един пленник не бива да има оръжия?

— Ние сме гости, а не пленници.

— Вие сте и едното и другото. Дайте оръжията си!

Тогава Риматта вдигна ръка в знак, че иска да говори. Правеше го за пръв път, откакто се срещнаха с команчите.

— Синовете на команчите настояват да вземат оръжията ни, понеже се боят от нас. Сърцата им са страхливи, а смелостта им е колкото на прерийната кокошка, която хуква да бяга при всеки шум!

Тези думи бяха колкото смели, толкова и хитро замислени, а резултатът от тях се прояви незабавно. Старият вожд го измери с гневен поглед и отговори:

— Пимо, (така команчите наричат апачите), е гаден и отвратителен като блатната жаба. Езикът му изрича лъжи, а от устата му се лее мътният поток на лицемерието. Няма нито един човек и нито едно животно, от които команчите да се страхуват. Влезте в шатрата и задръжте оръжията си!

Едва тогава ловците слязоха от седлата, вързаха конете си и влязоха във вигвама. Той по нищо не се различаваше от този вид жилища на живеещите на север индианци. Построяването на тези шатри е предоставено изцяло на жените, тъй като индианецът не знае друго занимание освен воденето на война, лова и риболова. Всичко останало тегне на женските плещи. Вигвамът беше свършено празен. Имаше достатъчно място за цялата група.

— Ето ни на тук! — обади се Холмърс. — Но как ще си тръгнем от селото, е съвсем друг въпрос.

— Ще видим! — едносрично отвърна Отчето. — Ще зависи от това, дали ще гледат на нас като на гости или като на пленници. Във втория случай с нас ще е свършено.

— Ние сме пленници — каза Риматта.

— Моят брат убеден ли е в това?

— Да.

— А защо мисли така?

— Защото Отчето и Риматта също са тук. Ако само другите мои братя бяха в селото, тогава може би те щяха да бъдат гости, но нас двамата команчите никога няма да ни пуснат да си вървим.

— Мисли ли Риматта, че с нас е свършено?

— За вожда на апачите винаги е имало изход.

— Какво ще трябва да направим, за да се спасим?

— Нека моите братя правят точно онова, което прави и Риматта.

— А какво ще е то?

— Ще пушим калюмета с команчите.

— Ха! Но те няма да го направят.

— Ще го направят.

— Не ми се вярва, че ще ни дадат лулата на мира.

— Няма да ни я дадат.

— И все пак казваш, че ще я пушат заедно с нас.

— Да, казвам го. Ако не искат да ни дадат лулата на мира, тогава ще си я вземем.

— Ха! — учудено възкликна Отчето. — Чудесна мисъл! Но дали в такъв случай това пушене ще има валидност?

— Ще има. Риматта ще грабне лулата и тогава всеки от братята ми ще трябва бързо да дръпне веднъж от нея преди да успеят да ни я отнемат.

— А ще видим ли и белия, когото търсим?

— Ако е тук, ще го видим. Риматта ще нареди нещата така, че той да няма никаква възможност да се скрие.

С това разговорът бе прекратен. Ловците мълчаха. Вигвамът им беше обграден от пазачи и бе възможно да ги подслушват. След известно време на входа се появи един от двамата синове на вожда. Той каза:

— Моите братя се намират в голяма опасност.

— Как може да сме в опасност щом сме под твоята закрила? — попита Отчето.

— Животът на моите братя не е застрашен само докато се намират във вигвама ми. Но щом го напуснат, свършва и моето поръчителство.

— Какво мислят да правят с нас?

— Бледоликите както и вождът на апачите ще бъдат убити, след като стоят вързани известно време на кола на мъченията.

— Няма ли някакъв начин да се спасим?

— Има един.

— И кой е той?

— Моите братя трябва да станат команчи и всеки от тях да вземе за жена някоя дъщеря на команчите.

— Да вървят по дяволите! — извика Холмърс. — Не мога да търпя нито една бяла жена, а камо ли някоя червенокожа! По този начин няма да откупвам нито свободата нито живота си.

— Тогава моите братя са загубени!

— Може ли да се види сред команчите бледоликият, за когото вече говорихме? — попита Фред.

— Той е тук.

— Ще можем ли да разговаряме с него?

— Не знам. Но ще го видите.

— Къде?

— Бледоликият се числи към вождовете на команчите. Той ще седи заедно с тях край огъня на съвещанието, когато ще се решава съдбата на моите братя. Значи бледоликите не са съгласни да станат част от племето на команчите, за да спасят живота си, така ли?

— Не сме.

— Тогава за тях всичко е загубено и аз не мога да направя за тях нищо повече.

Той пак се отдалечи. След около един час във вигвама влезе някакъв индианец с мрачен поглед, който им заповяда:

— Нека бледоликите мъже и апачът ме последват!

Те взеха оръжията си и закрачиха подир него по „уличката“ между редиците от шатри, докато излязоха извън индианския лагер. Там се бяха събрали всички воители. Бяха образували голям кръг, в чиито център седяха вождовете. Огънят на съвещанието беше вече запален, а богато украсеният с маниста и пера калюмет лежеше на земята готов за церемонията. Встрани от тяхната група бяха забити няколко кола, което бе сигурен признак, че нищо добро не очакваше белите ловци.

Сред вождовете седеше и един човек, чиито светъл цвят на кожата го различаваше от насядалите наоколо индианци. Един бял! Но

той бе облечен също като команчите. Дори в дългата си коса беше вплел орлови пера, за да докаже по този начин, че не бива хората да го причисляват повече към обикновените воини.

Когато пленниците се приближиха, старият вожд взе лулата, запали я и пъхна мундщука и в устата си. Дръпна шест пъти от нея, издуха дима на север, на юг, на изток и на запад, а после нагоре към небето и надолу към земята и най-сетне я подаде на човека до себе си, който трябваше да дръпне само един път. От него лулата продължи да обикаля от ръка на ръка. Четвъртият тъкмо се канеше да я даде на петия, когато с бърз скок Риматта се приближи до него и я изтръгна от ръката му.

Никой не бе смятал възможно подобно нещо, а и никога до тогава не се беше случвало. Индианците замръзнаха по местата си от смайване и се оживиха едва когато бе вече твърде късно. Риматта незабавно предаде лулата на другите. Тя обиколи всички бели и вече пак се намираше в ръката на апача, когато старият вожд гневно стана от земята и задъхан от ярост изкрещя на Риматта:

— Кучи сине, какво направи?!

Апачът най-спокойно дръпна от калюмета и отвърна:

— Откога сред червенокожите мъже има обичай да наричат своите приятели и братя кучета? Или може би тази дума е израз на учтивост за синовете на команчите?

— Ти да ме би да си наш приятел и брат?

— Ние сме ваши братя и гости, защото пушихме заедно с вас калюмета, който е направен от свещената глина.

— Но вие насила го грабнахте от нас!

— Това е вярно. Риматта никога не изрича лъжи. Но все пак си остава истина, че пушихме с вас лулата на мира.

— Това не важи, защото ние не ви я предложихме.

— Ако Риматта вземе сега томахока си, за да се бие с теб, то ти си достатъчно смел и ще приемеш двубоя, макар че не ти си ми го предложил. Не сте ни предложили и гостоприемството си, ние си го присвоихме, ала ще се радваме на него с такава сигурност, както и в случай, че доброволно ни го бяхте дали. Великият дух чува и вижда всичко. Той ще види и дали воините на команчите ще имат смелостта да се противопоставят на законите, налагани от лулата на мира. Аз казах!

Команчът изслуша приведените доказателства с безкрайно слисано изражение на лицето. Той помълча малко, а после, сядайки на земята, рече:

— Вождовете на команчите ще обсъдят този случай на съвещание. Отдръпнете се настрани! Ще ви съобщим решението си!

Белите се подчиниха на заповедта му. Те видяха, че съвещанието започна много бурно, което си личеше от твърде оживените жестикулации на команчите. След около половин час то завърши. После вождът им махна с ръка да се приближат и направи знак, че иска да говори.

— Нека бледоликите и апачът слушат, защото вождовете на команчите ще говорят!

След тази въвеждаща подкана той поде своята реч:

— Преди много много слънца червенокожите мъже са живели съвсем сами на земите между двете Големи води. Строили са градове, засаждали са дървета, ходили са на лов за елени, мечки и бизони. Техни са били слънчевата светлина и дъждът, техни са били реките и езерата, техни са били горите, планините, долините и всички савани на тези необятни земи. Те са имали своите братя и синове, своите жени и дъщери и са били щастливи. Тогава дошли бледоликите, чийто цвят на кожата е като снегът през зимата, но чиито сърца са черни като саждите, които излитат заедно с пушека от огъня. Отначало са били малцина и червенокожите мъже са ги приели в своите вигвами. Но те донесли със себе си огнестрелните оръжия и Огнената вода. Донесли вярата в други божества, довели други свещеници. Донесли лъжата и предателството, както много болести и смърт. Все повече бледолики пристигали през Голямата вода. Думите им били лицемерни, а ножовете им остри. Червенокожите мъже били добри. Те им повярвали и били излъгани. Били принудени да отстъпят земите си, където са гробовете на техните бащи. С коварство и сила били изгонени от вигвамите си и изтласкани от своите ловни райони. Ако окажели съпротива, избивали ги. За да ги победят по-лесно, бледоликите сеели сред тях раздори. Индианските племена били скарвани едно с друго и започвали да воюват по между си. Осъдени са да измрат като койотите в пустинята. Проклети да са бледоликите! Проклети да са толкоз пъти, колкото звезди има по небето и колкото листа имат дърветата в гората!

За миг той млъкна, за да си поеме дъх, а после продължи:

— Днес във вигвамите на команчите дойдоха бледолики. Те имат цвета на кожата на лъжците и езика на предателите. Подлъгали са един червенокож мъж, вожда на апачите, да тръгне с тях и да стане техен брат. Той е заслужил смъртта, той заедно с тях. Ние щяхме да ги убием бавно на кола на мъченията, за да се насладим на страданията им, и за да се посмеем на виковете им от болка. Ала те успяха да пият от дима на нашия калюмет, и ето защо вождовете на команчите решиха да отдадат необходимата почит на лулата на мира и да им отстъпят място край лагерния огън, докато бъде определено, каква участ ги очаква. Аз казах! А сега нека говорят и моите братя!

Той седна. Всъщност казаното дотук би трябвало да е достатъчно, но колкото и мълчалив да е иначе индианецът, той не пропуска възможността да държи някоя реч.

Между индианците има вождове, които с таланта си на оратори са се прочули надалеч и си служат със съвсем същата реторична ловкост и умение като големите оратори в цивилизираните държави, както в древните, така и в по-новите времена. Техният колоритен и образен език много напомня на начина за изразяване на хората от Ориента.

След него един по един станаха и другите вождове, за да кажат в речите си съвършено същото. Когато свърши и последният от тях, Отчето взе думата:

— Откакто съм дошъл отвъд Голямата вода много червенокожи мъже са искали да ми отнемат живота и е трябвало да се защитавам. Ето как станах Убиеца на индианци. Но аз съм се бил с враговете си очи в очи, никога не съм убивал подло един или друг индианец и щях да съм приятел на команчите, ако те сами не се превърнаха в мои смъртни неприятели.

Той млъкна за малко и погледна вожда право в очите. Индианецът го попита:

— А те какво направиха, за да станат твои смъртни врагове?

— Ще кажа и на теб и на тях. Отвъд Голямата вода живееше един човек, чиято уста бе по-отровна от змийските зъби. Той бе лъжец, измамник и убиец. Беше принуден да бяга и през Голямата вода се прехвърли тук, в тази страна. Тръгнах по петите му за да го заловя и чух, че синовете на команчите го били приели да живее сред тях. Как тогава да не стана враг на команчите?

— Кой е този човек? Не сме приемали сред нас никакъв бял лъжец.

— Нима не виждам при вас един бледалик?

— Този бледалик не е дошъл отвъд Голямата вода.

— От коя страна е тогава този бял вожд?

— От страната, която е разположена на юг. Той слезе от планините, за да покаже на команчите много добри и полезни неща.

— Излъгал ви е!

Човекът, за когото ставаше дума, посегна с ръка към томахока си, но си замълча, тъй като старият вожд водеше разговора.

— Значи ти мислиш, че той е онзи, когото търсиш?

— Той е!

— Заблуждаваш се!

— Не се заблуждавам. Позволи ми сам да поговоря с него!

— Позволявам ти.

Товага Отчето се обърна направо към белия:

— Какво ти е името сред тези хора?

— Налага ли се да го знаеш?

— Нима не трябва да знаеш, името на човека, с когото искаш да разговаряш?

— Казвам се Рикаро.

— А как са те наричали по-рано, преди още да дойдеш при команчите?

— Този въпрос е напълно излишен.

— Не е излишен, а е съвсем намясто.

— Дойдох при воините на команчите, за да забравя света. Името ми не живее повече, то изчезна. Няма да ти го кажа.

— Нито ти, нито името ти са забравени. Дали е изчезнало? Да, ти изчезна, но аз пак те намерих. А ако ти прави удоволствие да го държиш в тайна, то аз ще ти го кажа. Човекът пребледня.

— Ами кажи го!

— Името ти е Георг, Георг Зандер!

Очите на белия трепнаха от уплаха, но той отговори:

— Георг Зандер? Никога не съм чувал подобно име.

— Никога ли? — засмя се Отчето. — Ами никога ли не си чувал и името Валми?

— Не.

— Теодор фон Валми?

— Не.

— Ами името на Лудия принц? Принца на Зойдерланд?

— Не.

— Никога ли не си чувал и за някоя си мис Ела, една дама, която е работила в някакъв цирк, а после безследно изчезнала?

— Никога!

— Хмм! Рикаро, ти си голям лъжец! Познавал си всички тези хора.

Обвиненият в лъжа бял се изправи, посегна към томахока си и рече:

— Човече, не ме наричай още веднъж лъжец, ако не искаш незабавно да ти пръсна черепа! Как дръзваш да разговаряш по такъв начин с един храбър вожд на команчите, на когото никой досега не е казвал такива думи право в лицето?

— Как дръзвам ли? Ами! Аз съм Отчето-Нож, когото всички познавате. Твоят томахок не е по-опасен за мен от ухапването на комар. За да разбереш, че не се страхувам, ще те нарека още веднъж лъжец!

— Кучи син!

— Лъжец! Ти си Георг Зандер! Познаваме те. Я погледни този ловец и ми кажи дали лицето му не ти се струва познато!

Новоизпеченият индиански вожд махна презрително с ръка.

— Ловец като много други. Не го познавам и никога не съм го виждал.

— И все пак го познаваш, все пак често си го виждал, защото той е Фридрих фон Валми, братът на някогашния ти господар.

Отново по лицето на белия пробягна сянка на уплаха.

— Лъжеш!

— Човече, кажеш ли още веднъж тази дума ще те застрелям като бясно куче. Ти трябва да чуваш тази дума, но аз няма да я търпя, понеже не лъжа!

В този момент Фред пристъпи съвсем близо до настоящия „индианец“ и го попита:

— Познато ли ти е това писмо?

Той поднесе пред очите му онова писмо, което беше показал на Отчето вечерта след сражението с команчите. Човекът му хвърли един

поглед, но поклати глава и отговори:

— Не ми е познато. Писал го е някой си Теодор фон Валми, както се вижда от подписа. Оставете ме намира!

— Познато ти е, защото си го писал самият ти, негоднико, ти си го фалшифицирал!

Ето че и Отчето се приближи до самия него.

— А може би ще познаеш тези две писма, които са подписани от Георг Зандер. Искаш ли да ги видиш?

Той му ги показа. Човекът посегна към тях, но Отчето веднага си отдръпна ръката и вдигна писмата пред очите му но на такова разстояние, че да може да ги чете, но не и да ги сграбчи.

— Не, няма да ги пипаш, а само ще ги четеш. Писал си ги до Лудия принц, на когото преди това си продал своя господар.

— Нищо подобно не знам, нищо. Вие сте луди!

Още в следващия миг Отчето пристъпи съвсем близо до него с думите:

— Луди ли? Как смееш бе, негоднико!

Той замахна и с юмрук така го удари по главата, че мерзавецът се олюля и рухна на земята. Но веднага пак се изправи на крака, светкавично измъкна ножа си и понечи да се нахвърли върху противника си. Незабавно пушките на всички ловци се насочиха към него, а и Риматта грабна томахока, който бе затъкнат в пояса му. Другите присъстващи също скочиха на крака.

Старият вожд протегна възпиращо ръка и заповяда:

— Оставете оръжията! Разговаряйте на някакъв език, който ние не разбираме. Какво искате от нашия бял брат?

— Той е човекът, когото търсим, обаче не иска да си признае.

— Тогава значи не е той. Бледоликите мъже се лъжат.

— Не се лъжем.

— Той ви е обидил още когато е живял сред белите, така ли?

— Да, но не само това, причинил ни е далеч по-големи злини!

— Той не е вече бял. Стана червенокож воин, съвсем друг човек е вече, прав е. Заповядвам ви да го оставите намира!

— Тогава няма да го обвиняваме пред никой съд, а направо ще го убием! — извика Отчето, обзет от силен гняв.

— Само посмейте!

— Ще го направя и то веднага!

Той вдигна пушката си. Тогава вождът посочи с ръка в кръг наоколо и каза:

— Не виждаш ли, че сте обградени от стотици наши воини? Ако стреляш, всички сте загубени!

— Това все още е твърде въпросително. Куршумите ни ще изядат половината от вас!

В този момент между редиците от шатри се разнесе силен тропот от конски копита. Един ездач се приближи в галоп, рязко спря коня си точно пред кръга на вождовете и скочи на земята.

Всички те се изправиха на крака, а един от воините притича, за да хване юздите на коня.

— Какво става тук? — с горд тон попита новодошлият и се огледа наоколо. Когато забеляза Риматта и Отчето, лицето му придоби мрачен израз.

Старият вожд проговори:

— Много неща се случиха, откакто си тръгна.

— Разказвай!

— Ти заповяда да започне бойният поход срещу белите ловци.

— Така е.

— Той се увенча с успех.

— Знаех го предварително.

— Те бяха избити, а всичко, каквото имаха, ни падна в ръцете.

— Нашите воини завърнаха ли се?

— Само четирима от тях. Твоите двама сина и още други двама, о вожде!

— Къде са останалите?

— Ей тези тук ги избиха.

При тези думи Сокола, защото това беше той, обърна високата си фигура с горда осанка към апача и попита:

— Ти си Риматта, вождът на апачите, нали?

— Да, аз съм.

— Ами ти? Все още не те бях виждал, но те разпознавам по твоята фигура и облекло. Ти си Отчето, Убиеца на индианци, нали?

— Правилно отгатна.

Сокола отново се обърна към своите хора:

— Бях далеч на север, за да донеса от свещената глина за нашите лули. Свещената червена глина трябваше да донесе мир, но ето че след

като се върнах във вигвама си, виждам, че е текла кръв, а може би ще се пролее и още кръв. Къде са синовете ми!

— Във вигвама си.

— Защо не са тук?

— Дали са гостоприемство на тези мъже и следователно не могат да участват в съда над тях.

— Щом синовете на Сокола подават ръка на врага си, то те сигурно имат своето основание. Нека ги доведат тук! А ти ще ми разкажеш какво се е случило.

Старият вожд започна своя доклад, а Сокола седна до него. Той беше прототип на истински индианец — не беше много висок, но широкоплещест и с яко телосложение. Всичко по него бе жили, мускули и сила.

Разказът на стария вожд за касапницата край Рио Пекос с нищо не допринесе да се породят някакви симпатии към Риматта и неговите спътници. Докато траеше докладът се появиха двамата синове на Сокола. Баща им се бе завърнал от много дълго и изключително опасно пътуване. Беше пристигнал току-що и те го виждаха за пръв път, но не последва никаква сцена на радостно посрещане, никакъв изблик на вълнение или на синовни чувства, защото строгите индиански нрави забраняват подобно нещо. Когато старият вожд свърши. Сокола се обърна към тях с думите:

— Тези бледолики са избили вашите братя, воините, които са били с вас, така ли?

Те сведоха глави в знак на потвърждение.

— Предложили сте им гостоприемство, нали?

Последва същият отговор. Погледът му се впи в един от двамата. Заповяда му:

— Разказвай!

С кратки правдиви думи младият човек докладва за случилото се. Баща му внимателно го изслуша и накрая реши така:

— Вождът на команчите, когото приятелите и враговете му наричат Сокола, се радваше тайно, когато отново съзря своите вигвами, ала ето че сега радостта му се превърна в болка, защото за да не умрат, синовете му са се сприятелили с враговете на собствения си народ. Трябвало е да предпочетете смъртта, и макар с тъга но и с гордост аз щях да подема бойната песен на мъртвите заради вашите

души, защото отвъд във Вечните ловни полета щях пак да ви видя като герои, на които духовете на бледоликите щяха да са принудени да служат. Ако не бях ваш баща, щях да ви простя, понеже все пак не сте сторили никакво зло, а сте постъпили като младежи, които обичат живота. Но за да не се разказва из цялата страна и между племената на команчите, че великият Сокол е проявил мекушавост към синовете си, ще ви накажа така: още в този миг ще напуснете селото на племето си без да ядете или пиете и ще можете да се върнете само ако всеки от вас донесе по пет вражески скалпа! Имате ли да ми кажете още нещо?

— Какво ще стане с тези мъже, за чиято сигурност гарантирахме с думата си? — попита един от братята, посочвайки към пленените ловци.

— Сокола ще удържи на дадената от вас дума и ще ги вземе под своята закрила.

— Ние тръгваме!

Двамата се оттеглиха. Лицата им бяха студени и безизразни, защото обичаите им забраняваха да проявяват чувствата, които ги развълнуваха при тази строга присъда.

Сокола направи знак на Риматта и каза:

— Говори!

Апачът вдигна гордо глава и отвърна:

— Риматта, вождът на апачите, е гост на враговете си, команчите. Той няма да говори, защото думите му са излишни.

— Прав си. Ще се бия с теб на открито пред вигвамите, за да те убия, тук обаче си в безопасност също като в майчиния скют. Но нека говорят тогава бледоликите, понеже узнах, че имат някакво оплакване срещу един от воините на команчите!

Фред взе думата и каза:

— Ще изслушаш ли моето оплакване?

— Да. Ти кой си?

— Знаеш името ми. Навсякъде докдето стига прерията ме наричат Огнената смърт.

— Ти си храбър воин, а досега не си убил нито един от нашите воители.

— Имах един брат, когото обичах. Ние двамата бяхме вождове сред народа на бледоликите, а този човек, който сега се числи към

вашите хора, се занимаваше при нас с онези работи, извършвани при вас само от жените ви.

— Нима е истина?

— Заклевам ти се. Имаше един вожд, който беше по-голям и по-важен от нас и мразеше моя брат. Ей този човек тук предаде и продаде на него брат ми, тъй че оттогава не го видях повече. После предателят избяга в Америка. Оттук той писал писма до родината, които са били пълни с лъжи и измислици. Ние тръгнахме по следите му и ето че го намерихме. Трябва да ни каже, къде е брат ни, иначе ще го убием.

— Действали сте тъй, както трябва да действат смелите мъже. Той призна ли си?

— Не, отрича.

Тогава Сокола се обърна към Зандер:

— Ти ли си човекът, когото търсят?

— Не, лъжат!

— Нали чувате!

— Той лъже, понеже се страхува от наказанието.

Вождът се замисли за минута, а после се усмихна и каза:

— Сокола веднага ще разбере, кой не казва истината, той или вие. Вождът на команчите няма да позволи на никого да го прави на глупак.

След това той отново се обърна към Зандер:

— Къде е торбичката ти с амулета?

— В моя вигвам.

— Знам я, често съм виждал, че в нея държиш и други неща, които бледаликите наричат писма. Къде я оставяш?

— Зад постелята ми.

Докато отговаряше на него ясно му личеше, че е изпаднал в голямо затруднение. Тайната му бе застрашена от сериозна опасност.

— Аз ще я донеса, аз и никой друг.

С тези думи Сокола се изправи на крака.

— Аз ще отида да я взема — извика Зандер — Ти няма да я намериш!

— Стой си на мястото, ще я намеря!

Тогава Зандер скочи на крака.

— И все пак аз ще отида да я донеса! Тя е моя, а и вигвамът е моя собственост. Никой друг не може да влиза в него без разрешението

ми!

— Това отнася ли се и за мен, Сокола, върховния вожд на този народ?

— Да, и за теб.

— Червей такъв! Но ти си прав, на всеки, включително и на мен можеш да забраниш да престъпва прага на твоето жилище. Обаче отказът ти е доказателство, че си лъжец и че този бледолик казва истината. Ти си страхливец и ще бъдеш прокуден от нашето племе! Нека още утре съветът на старейшините да реши съдбата ти?

— Не съм страхлив!

— Такъв си, иначе нямаше да лъжеш, щеше да си кажеш истинското име, а после според обичаите на команчите щеше да се биеш с тези мъже.

— Ще ти покажа, че не съм страхливец!

— Как?

— Ще се бия с тях.

— Значи ти си онзи, когото търсят?

— Да.

— И си вършил при тях женската работа?

— Бях техен слуга.

— Ще им покажеш ли писмата, за които споменах преди малко?

— Не.

— Ще им кажеш ли онова, което искат да узнаят от теб?

— Не!

— А на мен, твоя вожд?

— Също не. За тези неща не дължа отчет никому.

— И никой не може да те принуди да го дадеш. Но ти ще се биеш с тези бледолики, след като ние определим часа на двубоите. Върви си!

Зандер се изправи на крака. По изражението му ясно си личеше, че изпитва облекчение.

— Чакай! — извика Отчето.

— Какво искаш? — попита Сокола.

— Този човек не бива да влиза във вигвама си без придружители!

— Защо?

— Не бива онази торбичка с амулетите му да остава в неговите ръце.

— Защо?

— В нея има писма, които са изключително важни за нас.

— Но те са негова собственост.

— Не, наши са!

— Той ги е получил, значи са негови.

— Само хартията му принадлежи, но не и съдържанието, то е наше, защото там се крият онези неща, които искаме да узнаем от него!

— Значи хартията е негова, а написаното е ваше, така ли? Утре ще се биете с него и след двубоя торбичката с амулети ще стане собственост на победителя.

— Но ако сега му позволиш да си отиде сам, той ще унищожи писмата.

— Ще изпратя с него двама мъже, на които трябва да предаде торбичката.

— Няма да я дам — обади се Зандер. — Тя е моя собственост.

— Те няма да ти я вземат, само ще я съхраняват до приключване на двубоите. Ако се държиш храбро, пак ще я получиш.

— Добре, ще я поверя на теб!

Той си тръгна, а Сокола направи знак на двама воина да го придружат. Това не беше особено приятно на ловците, обаче се видяха принудени да се примирят. Отведоха ги до определения за тях вигвам, където оставиха стражи да ги пазят.

Денят измина без да се случи нещо, което заслужава да се спомене. Също така отмина и нощта. На сутринта пред входа на шатрата им се появи един индианец и им нареди да го последват към мястото, където заседаваше съветът на старейшините.

Там отново се бяха събрали вождовете и най-видните хора на племето. Показаха им къде да седнат и изпълнени с напрегнато очакване те заеха местата си.

Сокола започна да говори:

— Великия дух е разгневен на воините на команчите, защото са пушили с бледоликите лулата на мира.

После той млъкна и погледът му обходи присъстващите един подир друг, сякаш очакваше някакъв отговор. Ала след като никой не наруши мълчанието, вождът продължи:

— Синовете на команчите бяха сполетяни от голямо нещастие.

— Какво се е случило? — попита Отчето.

— Това нещастие няма да допадне и на бледоликите.
— Кажи ни какво е станало!
— Бледоликите искат да се бият с Рикаро...
— Да, ще се бием с него!
— Но те няма да имат възможност да го победят!
— Защо?
— Защото той вече не се намира в лагера на команчите. Отишъл си е.

— Лъжеш! — извика Отчето.
— Как дръзват белите да нарекат вожда на команчите лъжец!
Нека веднага се разкаят за думите си и ги вземат обратно!
— Няма да ги взема!
— Казах истината!
— Ти или лъжеш сега, и го криеш, за да го спасиш или излъга
вчера, когато обеща, че ще се бием с него!
— И вчера и днес Сокола говори истината.
— А къде са писмата, които онзи изменник трябваше да ти
предаде още вчера?

Вождът бръкна под кожената си риза и извади една стара торбичка за съхраняване на амулети.

— Ето я. Отворете я и си вземете хартиите!

Фред посегна, взе торбичката и я отвори. Вътре намери две писма, които веднага разтвори, за да им хвърли бързо един поглед, но незабавно извика:

— Измамени сме! Това не са търсените от нас писма!
— В торбичката нямаше други — спокойно отвърна вождът.
— Наистина ли?
— Сокола никога не лъже!
— Извикай двамата мъже, на които е предал торбичката. Вождът
направи знак и един от команчите стана, за да доведе въпросните
воини. Щом дойдоха, Отчето веднага започна да ги разпитва:
— Вчера влязохте ли заедно с Рикаро в неговия вигвам?
— Да.
— И той ви предаде тази торбичка?
— Да.
— А той отваря ли я преди да ви я повери?
— Не знаем.

— Как така да не знаете! Нали сте присъствали!

— Беше я скътал в един ъгъл на шатрата. Той коленичи там на земята и така стоя с гръб към нас доста време. Не видяхме точно какво прави.

— Но аз знам какво е направил! Отворил е торбичката и е взел онези писма, които поискахме да ни предаде. Къде е той сега?

— Че откъде да знаем? — отвърна вождът на въпроса с въпрос.

— Сигурно знаете!

— Когато слънцето се показва на небето, синовете на команчите забелязаха, че е напуснал лагера.

— Съвсем сам?

— Липсват още четирима воини. Може би са тръгнали с него.

— В каква посока?

— Следите им водят на запад.

В този момент се приближи един команч. Той пристъпи към Сокола и безмълвно вдигна длан към устата си в знак, че иска да говори.

— Какво иска да каже младият воин на бащите си? — попита го вождът.

Воинът отговори:

— Всички мъже на команчите знаят, че нашите воини отнеха на бледоликите много кожени кесии, които бяха пълни със злато.

— Да, знаем.

— Това злато се съхраняваше в земята отвъд нашия лагер.

— Да, там е.

— Но вече не е там. Изчезнало е.

Ръката на Сокола посегна към ножа.

— Кой го е взел?

— Не знам.

— Кой откри изчезването му?

— Аз.

— Разказвай!

— Отидох, за да си взема един кон от стадото. Пътят ми минаваше покрай мястото, където бе заровено златото. Видях, че скривалището е разкопавано, и след това не е засипано добре. Златото го няма.

— Сокола лично ще провери. Все още това място не ми е известно. Води ме!

Той стана на крака и заедно с воина изчезна зад вигвамите. След известно време се върна сам. Пак седна на предишното си място и заяви:

— Златото е изчезнало. Рикаро го е взел. Синовете на команчите знаят много места, където се намира злато, но го презират. Ето защо и не съжаляват, че този метал не е вече там.

Тогава думата взе Бил Холмърс:

— Обаче ние съжаляваме. С пот на чело копахме ден след ден докато го открием, а после то беше заграбено от команчите. Дойдохме при тях, за да си го възвърнем, но ето че то отново изчезна. Ще преследваме Рикаро, за да му го отнемем!

— Могат ли бледоликите да си тръгнат оттук?

— Че кой ще ни задържи?

— Те са наши пленници!

— Кой ние? Ние пушихме с вас лулата на мира, и затова не сме пленници на команчите, а техни приятели.

— Но сте избили нашите воини!

— Те искаха да ни нападнат и убият. Ние само се защитихме!

— Пролята е кръв, а тя може да бъде измита само с друга кръв.

— Ние дойдохме доброволно при вигвамите на команчите, пощадихме живота на синовете на Сокола и те ни обещаха вашето гостоприемство.

— Това ще може ли да върне живота на моите воини? Децата на команчите не изпушиха по своя воля с вас лулата на мира. Вие просто я откраднахте!

— Но после ти ни каза, че сме станали ваши гости.

— Наши гости сте, но само докато се намирате във вигвамите ни.

— Ами след това?

— След това пак ставате наши врагове и ние ще ви убием.

— А ние ще се защитаваме! — обади се Отчето.

Риматта стана на крака и рече:

— Синовете на команчите имат отрова в устата и лъжа в сърцата си. Те оскверняват обичаите на червенокожите мъже. Риматта ги презира!

Той им обърна гръб и си тръгна. Другите го последваха към определения за тях вигвам.

След един час при тях влезе Сокола и им каза:

— Риматта, вождът на апачите, ни обиди, но ние ще му покажем, че не оскверняваме нашите свещени обичаи.

— Искаш да ни го покажеш? — попита Отчето, като по лицето му ясно се изписа израз на напрегнато очакване.

— Вождовете на команчите се съвещаваха и решиха да пуснат бледоликите и апача да си вървят.

— Кога?

— Още днес.

— С всичко, което притежаваме?

— С всичко.

— И конете си ли ще получим?

— И конете. Белите ловци ще имат на разположение четвърт денонощие, а после команчите ще препуснат подир тях, за да ги убият.

— Благодаря ти вожде! Вие няма да ни убиеете. Кога ще можем да тръгнем?

— Когато белите ловци пожелаят. Необходимо е само да го кажат на своите пазачи.

Той се отдалечи. Ловците си отдъхнаха с облекчение.

— Значи ще пуснат по петите ни хайка да ни гони както обикновено! — обади се Фред.

— Която обаче не е опасна за нас — добави Отчето.

— Но те имат превъзходни коне и може би ще ни догонят!

— Ще разполагаме с преднина от четвърт денонощие, което ще рече шест часа. Това е достатъчно!

Бил Холмърс се засмя.

— Шест часа? Единствено от нас зависи да ги направим дванайсет!

— Как?

— Сега остава още малко време до пладне. Да изчакаме още три или четири часа!

— Аха!

— Да. Те строго ще спазят дадената дума и ще чакат точно шест часа. После обаче ще тръгнат на секундата. Ако ние потеглим на път в четири часа, то срокът ще изтече в десет, тоест когато ще е вече тъмно.

А тогава, ако искат да виждат следите ни, ще са принудени да чакат до зазоряване, и едва след като се развидели ще започнат да ни преследват.

— Съвсем си прав. Точно така ще направим. А накъде ще се отправим?

— Естествено на запад, за да догоним Рикаро!

— Накъде ли е тръгнал?

— Нека размислим! Пред очите на команчите не бива да се мярка повече, защото ги ограби.

— При апачите също не може да отиде, понеже са негови врагове, още повече че го придружават команчи.

— Тогава не му остава нищо друго освен да се отправи към навахите.

— Къде живеят техните племена в момента?

— Отвъд Рио Колорадо.

— В такъв случай първо ще е принуден да мине през земите на паютите. Може би ще потърси при тях закрила.

Риматта поклати глава в знак на несъгласие.

— Сега паютите са приятели на апачите. Те няма да търпят при себе си нито команч нито бледолик, ще убият и единия и другия.

— Ами какво е положението с нас?

— Моите бели братя няма защо да се боят от тях, защото ще ги придружавам. Воините на паютите добре познават Риматта, вожда на апачите.

— Когато напускаме лагера на команчите, най-важното ще е да се запасим с храна. Но как ли ще стане това?

— Нека моите братя не се безпокоят! Стадата на команчите пасат недалеч от вигвамите. На тръгване ще убием някое животно. Всеки от нас ще си отреже по едно парче месо. Това ще ни отнеме най-много времето, което бледоликите наричат четвърт час.

— Команчите имат ли питомен добитък?

— Имат няколко опитомени крави, за да могат да пият мляко.

После ловците се погрижиха да приведат и дрехите и оръжията си във възможно по-добро състояние. Около четири часа следобед те се метнаха на конете си и напуснаха лагера. Никой не ги изпроводи, никой не ги и последва.

Безпрепятствено стигнаха до проход, който водеше през една планинска верига на север от Кордилерите. Там Риматта и неговите спътници спряха да лагеруват. Един от ловците застана на висока скала, откъдето можеше да наблюдава както вече изминатия от тях път, така и пътя, по който трябваше да продължат. Неговата задача беше да се грижи за безопасността на другарите си. Изглежда точно в този момент той забеляза нещо изненадващо, защото бързо се наведе, внимателно се взря надолу в долината, а после чевръсто слезе при спътниците си.

— Хей!

— Какво има?

— Червенокожи. По пътя пред нас.

— Колко са?

— Петима.

— На коне?

— Да.

— От кое племе са?

— Не успях да разбера, но са покрили лицата си с червена и синя боя.

— Значи са тръгнали по бойната пътека. В каква посока се движат?

— Изкачват се нагоре към нас.

— А-а, тогава навярно ще трябва да се бием! На какво разстояние се намират в момента?

— След четвърт час ще са тук.

— Хубаво, добре ще ги посрещнем! Отведете конете по-надалеч! Да си направим с тях малко майтап. Аз и Риматта оставаме тук, а другите ще се разделят, за да препречат пътя отпред и отзад. Ще ги пуснете да влязат на това място, но не и да излязат. Няма да стреляте преди да сте се убедили, че е наложително. Отсега се радвам на физиономииите, които ще направят.

Нареждането на Отчето бе изпълнено веднага. На мястото, където се намираха, проходът образуваше нещо като малко плато, заобиколено от ниски планински конусовидни върхове и остри скали, където имаше достатъчно скривалища за ловците, за да не бъдат забелязани от приближаващите се индианци. Само след две-три минути платото опустя. Останаха единствено Риматта и Отчето, които,

привидно спящи, лежаха в сянката на една скала. Пушките им бяха облеegnати съвсем близо до тях.

Когато споменатият четвърт час измина, се разнесе конски тропот и петимата „диваци“ се появиха. Те се стъписаха щом видяха двамата спящи мъже, които не помръдваха, но под полуспуснатите си клепачи много внимателно наблюдаваха задаващите се червенокожи.

— Уф! — доловиха те тихото възклицание на единия от индианците. Той направи знак на своите другари, които веднага грабнаха оръжията си. После слезе от коня и безшумно започна да се промъква към двамата. Взе двете облеegnати пушки и след това махна с ръка на другите да се приближат.

— Уф! — извика после вече по-високо.

Двамата се престориха, като че се събуждат в момента и се надигнаха.

— Кои са тези двама мъже? — попита „дивакът“.

— Не ни ли познаваш? — отвърна му с въпрос Отчето.

— Ей този го знам. Той е най-върлият враг на команчите и ще трябва да умре. Но теб не те познавам. Ти си бял ловец, я ми кажи името си!

— Сигурно често си го чувал. Наричат ме Отчето-Нож, Убиеца на индианци.

— Уф! — смаяно възкликна червенокожият. — Ти си по-голям наш враг и от другия. Лешоядите ще изядат месата ти и ще разпилеят костите ти.

— Възможно е и това да стане, обаче няма да е сега! Къде са нашите пушки? Дай ни ги!

— Никога няма да ги получиш! Великия дух е решил да умреш и неговите червенокожи деца ще се подчинят на волята му.

Той свали ласото от пояса си, но Отчето се изсмя и като вдигна ръка, каза:

— Великия дух е решил не аз да умра ами вие и с вас ще се случи същото, което бяхте намислили да направите с нас.

— Я вдигнете очи и се огледайте наоколо!

При тези думи другите ловци излязоха от скривалищата си и насочиха своите пушки към индианците. Беше достатъчен само един знак от страна на Отчето и всички щяха да бъдат избити.

— Уф! — извика предводителят им. — Ние сме в ръцете на моя бял брат.

— Разбра ли го? Слезте от конете и оставете оръжията си на земята!

Индианците видяха, че всяка съпротива е безпредметна. Подчиниха се на заповедта му.

— Ще ги убием ли? — попита Отчето другите.

— Не — отвърна Бил Холмърс.

— Но те са команчи и са тръгнали по пътеката на войната!

— Каква ли полза можем да имаме от смъртта им?

— Обаче ако сме толкова непредпазливи да ги оставим живи, те могат да ни навредят.

— Възможно е да го избегнем. Да попитаме апача за неговото мнение!

Апачът измери враговете си с мрачен поглед, а после каза:

— Воините на команчите искаха да ни убият, но не го направиха. Ако отговорят на въпросите на вождата на апачите, нека ги оставим живи, за да разкажат на своите братя, че сме избягали.

— От мен да мине! — обади се Отчето, а после се обърна към команчите: — Ще ни отговорите ли на въпросите, ако после ви оставим спокойно да си отидете?

— Питайте ни! — отговори предводителят им.

— Синовете на команчите са тръгнали по бойната пътека. Къде са били досега?

— Воювахме срещу синовете на племето акома.

— Какво ви бяха направили?

— Винаги са били наши врагове. После се промъкнахме през ловните територии на апачите, за да се доберем до нашите бащи и братя.

— Убихте ли някакви воители на апачите?

— Не.

— Истината ли казвате? Често устата на команчите е пълна с лъжи!

— Ако бяхме убили апачи, сега ти щеше да видиш скалповете им наикчени по нас.

— Да, значи говорите истината. Срегнахте ли по пътя си петима ездачи?

— Защо вождът на апачите ни задава този въпрос?
— Защото иска да му отговорите.
— Отговорът ни не му е нужен, защото очите му са достатъчно силни, за да видят сами.
— Познавам следите на онези, които търся. Те са врагове на команчите.
— Тогава не сме ги срещали. Хората, които видяхме, са наши братя.
— Не са ваши братя. Те ограбиха лагера на вашите приятели и после избягаха.
— Откъде го знаеш?
— Риматта и ей тези мъже идват от лагера на команчите.
— Сега самият Риматта изрича лъжи. Ако е така, команчите щяха да ви убият!
— От устата на апача никога не е излизала лъжа. Той ще ви разкаже какво се случи.
С кратки думи по обичая на индианците той им описа последните приключения на ловците. Команчите внимателно го изслушаха, а накрая един от тях каза:
— Рикаро е бледолик, цветът на кожата му е бял, но сърцето му е черно.
— Срещнахте ли го?
— Да, видяхме го.
— И разговаряхте ли с него?
— Ние седяхме край огъня му и той приказва с нас доста време.
— Каква е причината, която ви спомена, накарала го да напусне лагера на команчите?
— Каза ни, че Сокола го е изпратил на разузнаване да събере сведения за апачите.
— Излъгал ви е. Видяхте ли златото, което носи със себе си?
— Не.
— Къде ли го е скрил?
— Той се намирал в една колиба от клони. Сигурно и златото е било там, но воините на команчите тъй и не го видяха.
— Къде го срещнахте?
— Ако яздиш един цял ден на запад, ще стигнеш до реката, която апачите наричат Том-шо. Тя има един водопад и точно там беше

бивакът на крадеца.

— Воините на команчите говориха искрено. Те са свободни!

Индианците не бяха очаквали да се отърват толкова бързо, и затова чевръсто се метнаха на седлата и препуснаха, за да не дадат време на ловците да променят решението си. Те обаче спокойно продължиха ездата в противоположната посока.

* * *

Градът Сан Франсиско е разположен на един нисък нос от сушата, на запад от който е океанът, на изток пък великолепен залив, а на север пък се намира входът към този залив. По улиците на града може да се види бледата, слабичка и елегантна американка, гордата черноока испанка, русата немкиня както и цветнокожата кърдоска жена. Богатият франт, облечен във фрак, с цилиндър и ръкавици, носи в едната си ръка голямо парче шунка, а в другата — кошница със зеленчуци. Ранчерото е метнал през рамо мрежа с риба, за да отпразнува с нея някой забележителен ден, един гвардейски офицер държи за краката угоен петел, някакъв квакер пък, вдигнал полите на дългото си палто като престилка, е помъкнал нанякъде огромен омар... и всички тези хора се движат един през друг насам-натам, назад напред без някой някому да пречи.

През това гъмжило в столицата на Златната страна си пробиваше път една група ездаци, която най-накрая спря на улица Сътърстрийт пред хотел Валядолид. Той беше построен в калифорнийски стил и представляваше дълга и доста широка едноетажна постройка от дървен материал, която много приличаше на бараките едnodневки при нас, където здравата се пие по време на празника на едно или друго стрелково дружество.

Там те слязоха от седлата и предадоха конете на грижите на един хорскийпър^[6], който ги отведе под един навес. Въпреки огромните си размери помещението за посетители бе пълно с хора, тъй че новодошлите едва намериха маса, където можеха да седнат. Една келнерка дойде и им донесе бирата портер, която си поръчаха. Тогава един от тях я попита:

— Възможно ли е да поговорим със сеньората, дете мое?

— Да. Да я извикам ли?

— Моля те!

Тя се отдалечи, а скоро след това се появи съдържателката. Човекът, който беше помолил да я извикат, се изправи и каза:

— Сеньора, позволете ми да ви се представя! Името ми е Фридрих фон Валми. Немец съм, а тези хора са мои спътници.

Тя направи лек кникс и го погледна очаквателно.

— Изпращат ни при вас, сеньора.

— Аха! Мога ли да попитам кой?

— На два дни път оттук има едно ранчо, чиято господарка се казва Еудория Мафери.

— Познавам я.

— Тя е ваша сестра, нали?

— Да.

— Тя ни препоръча хотела ви, като същевременно спомена, че тук ще намерим един човек, с когото непременно трябва да си поговорим. Може ли да отседнем при вас?

— Всички ли?

— Всички.

— Сигурно ще се намери място. А кого търсите, господине?

— Не е ли отседнал при вас един бял, придружаван от четирима индианци?

— Да.

— Кога пристигна?

— Завчера.

— Тук ли живее?

— Само той!

— Ами индианците?

— Те се отправиха към планините, може би отидоха в мините.

— Как се казва този човек?

— Не знам. Ние не разпитваме веднага гостите си за имената им.

— Може ли да поговорим с него?

— Ще проверя!

Погледът и се плъзна през обширното помещение от маса на маса, но изглежда не забеляза онова, което търсеше.

— Не го виждам, сеньор!

— Може би е в стаята си, а?

— О, не, защото тук нямаме самостоятелни стаи. Всички наши гости спят в голямото таванско помещение. Сигурно е излязъл.

— Имаше ли багаж?

— Да, два големи чувала от еленова кожа, които конете едва смогваха да мъкнат. Но после той веднага си купи куфар. Искане да напусне града и разпитваше за някой кораб, който час по-скоро да отплава в открито море.

— Благодаря ви! Ще ми изпълните ли една молба?

— Каква е тя?

— Не му казвайте, че сме питали за него. Става въпрос за изненада.

— Както желаете. Една добра ханджийка изобщо не бива да е бърлива.

След като мъжете чакаха половин час, съдържателката на хотела отново се приближи до масата им и каза:

— Човекът, с когото искате да говорите, току-що се върна.

— Къде е сега?

— Отиде в спалното помещение. Тъкмо бях там, когато той влезе.

— Как се стига до горе?

— Стълбите откъм двора водят до тавана.

— Има ли и други хора там?

— Не.

— Благодаря ви!

Тя се отдалечи.

Фред се обърна към спътниците си:

— Елате! Ние четиримата сме предостатъчни, за да се справим с него.

Те станаха, отправиха се към двора и там започнаха да се изкачват нагоре по стъпалата. Озоваха се в дълго ниско таванско помещение, което заемаше цялата ширина на постройката. То беше изпълнено с много легла. До едно от тях беше коленичил някакъв мъж с гръб към тях и подреждаше нещо в отворен куфар. С безшумни стъпки Фред се промъкна до него и надникна през рамото му. Големият куфар беше пълен със самородни златни късчета.

— Зандер! — силно извика той.

Човекът се стресна, обърна се и бързо се изправи. Зяпна ловеца така, сякаш виждаше призрак.

— Познаваш ли ме, негоднико?

Другите се бяха оттеглили зад вратата, така че изненаданият човек нямаше как да ги види. Той си помисли, че Фред е сам и бързо си възвърна самообладанието.

— Какво желаете? — попита той, като сложи ръка върху дръжката на ножа си.

— Да те попитам, дали все още ме познаваш!

— Да ви познавам ли? Ха! Та нима е толкоз важно дали ви познавам или не?

— Така е. Прав си, напълно достатъчно е, че аз те познавам.

— Мастър, не съм ви давал разрешение да ми говорите на „ти“!

— Сигурно няма нужда от такова разрешение. Още като хлапе се обръщах към теб така.

— Към мен ли? Това е някакво дяволско заблуждение! И така, какво искате от мен?

— На първо време нищо друго освен това злато.

— Ха! Бъдете тъй любезен да позволите да предположа, че сте луд!

— Позволявам ти. И един луд също може добре да използва пари и злато.

— Но по дяволите, та аз изобщо не ви познавам!

— Хмм, струва ми се, че вече сме се виждали при команчите! Не е ли така?

— През целия си живот не съм се срещал с нито един от тези хора!

— Виж, как човек може да се заблуди! Значи се познаваме от рано, нали?

— Много ми се иска да знам откъде!

— Ами навярно от Зойдерланд. Сигурно там познаваш семейство фон Валми.

— Не го познавам.

— А не си ли чувал името на някаква циркова ездачка, която се казвала мис Ела?

— Също не.

— Нито си познавал онзи кралски син, когото наричали Лудия принц?

— Не.

— Ами един от слугите на семейство Валми, който се казвал Георг Зандер?

— И него не познавам.

— Имаш много къса памет. Защо преди малко, когато ти подвикнах това име, ти толкова се изплаши?

— Изплаших се не от името, а защото си мислех, че тук съм сам.

— Ами — намеси се Отчето, който изглежда лека-полека започна да губи търпение, — я не се церемони много-много с този човек! Ние сме в правото си и нямаме нужда нито от съд, нито от адвокат. Признаваш ли, че ти си човекът, за когото те смятаме?

— Не.

— Е, добре! Мен също ме знаеш, но ще ти повярвам, че в сегашния ми външен вид, няма да ме разпознаеш.

— Кой сте вие?

— В случая е безразлично, кой съм бил по-рано, но сега ме наричат Отчето-Нож. За него сигурно си чувал достатъчно, за да знаеш, какво те очаква, ако се осмелиш да го из лъжеш. И така, говори само истината! Откъде си?

Отчето извади ножа си, а и другите последваха примера му. Човекът разбра, че никакво отричане не можеше повече да му помогне и заеквайки, отвърна:

— От Зойдерланд.

— Добре, момчето ми! Виждам, че си се вразумил. Как се казваш?

— Георг Зандер.

— Хубаво! Ти беше слуга на барон Теодор фон Валми, нали?

— Да.

— Но същевременно си и команчът Рикаро, а?

— Да.

— Откъде е това злато в куфара ти?

— Сам съм го промил.

— Много добре! Кажи си молитвата „Отче наш“, нещастнико, защото с теб е свършено!

— Нищо не можете да ми направите!

— А-а, така ли? И защо?

— Ще ви арестуват и накажат.

— Ти наистина си много по-голям глупак, отколкото те мислех!

Ако ножът ми те пониже и ние си отидем, кой ще каже тогава, кой е бил? А дори и да излезе на бял свят, ти мислиш ли си, че някой ще може да докаже, че съм бил аз? Ще разкажа просто, че си ме нападнал и съм бил принуден да те убия в законна самоотбрана. Но ще ти дам един шанс: имаш пред себе си два пътя. Единият от тях е да те предадем на съдията и да му кажем всичко каквото знаем за теб. После само след един час ще увиснеш обесен на някой уличен фенер.

— Ами другия път?

— Ще ни признаеш всичко и в такъв случай можеш да разчиташ на нашето снизхождение.

— Ще удържите ли на думата си?

— Ще удържим!

— Тогава питайте!

— Откъде имаш това злато?

— То е същото, което команчите отмъкнаха от белите ловци.

— Тогава то е собственост на тези двама мъже, защото точно тях са ги обрили. Какво имаш в джобовете си?

— Нищо.

— Не лъжи!

— Казвам истината.

— Тогава ще те претърсим. Дръжте го здраво, ще проверя какво носи в себе си!

Другите го хванаха, а Отчето пребърка джобовете му. В тях се намери един скъпоценен съвсем нов часовник, както и натъпкан с банкноти портфейл.

— Кога си купи този часовник?

— Днес.

— Със златни зърна от тези?

— Да.

— В такъв случай той не е твой. Ами откъде взе тази сума в банкноти?

— Това са спестяванията ми, от години ги нося със себе си.

— Ха! И сред команчите ли? Странно! Я да проверя! Той отвори портфейла и много внимателно огледа отделните банкноти.

— Хмм! А някога чувал ли си, че някои банкери имат навика да отбелязват на даваните от тях банкноти датата или собственото си име? Правят го, за да са готови да посрещнат всякакъв случай.

— Нищо такова не знам.

— Ето виж! На тази стодоларова банкнота е написано: „Стърли и Ко.“ А до него има и днешна дата. И как тогава си носил тази сума с години у себе си?

— Датата е сбъркана. Трябва да е от по-стара дата. Сигурно вземате някоя тройка за петица.

— Ами, нали мога да чета! Тези пари са разменени срещу самородно злато едва днес. Затова са собственост на тези двама мъже. Ето, вземете ги!

Той подаде портфейла на Фред.

— Протестирам! — извика Зандер.

— Няма да ти помогне ни най-малко, обеснико! Сега самият ти можеш да избираш — или ще се решиш под наш надзор да се завърнеш в Зойдерланд, или пък ще те отведем при шерифа, който ще реши какво да те прави.

— Тук аз съм свободен човек!

— Ще ти докажа обратното. Отидете да доведете някой полицаи!

Холмърс се запъти към вратата, но когато стигна до прага ѝ, Зандер му извика да се върне.

— Чакайте, не отивайте! Виждам, че ще трябва да се подчиня. Но имам едно условие.

— И какво е то?

— Да не бъда изправян пред съд нито тук нито в родината!

— Ще се съгласим с него само ако най-искрено ни разкажеш всичко.

— Какво още искате да узнаете?

Отчето извади от торбичката си за куршуми двете писма, които беше показвал на Фред край Рио Пекос. Отвори ги и ги показва на някогашния слуга.

— Познаваш ли тези писма?

Зандер се изплаши.

— Писани са до Лудия принц. Откъде ги взехте?

— Не е толкова важно как са попаднали в ръцете ми. Ти ли си ги писал?

— Да — колебливо отвърна той.

— Къде отиде предишният ти господар Теодор фон Валми?

— Не знам!

— Лъжеш!

— Не лъжа!

— Но нали на времето си го придружавал до замъка Химелщайн!

— Така е. Той трябваше да се дуелира с Лудия принц.

— И?

— Ще ви разкажа всичко най-откровено. С едно тайно писмо моят господар бе повикан от принца да отиде в замъка Химелщайн, за да уредят възникналите по между им разногласия. Той се отзова на поканата и аз го придружавах. Пристигнахме в замъка, господарят ми фон Валми бе приет от принца, който го отведе към вътрешните помещения. Повече не го видях. На следващия ден принцът изпрати при мен човек да ме заведе при него и ми заяви, че имал нужда от една услуга.

— Каква беше тя?

— Попита ме дали съм запознат с почерка на моя господар и дали евентуално бих могъл да го подправам. Отговорих утвърдително. После ми направи предложение да замина за Америка и там да напиша писмата, които семейство Валми получи по-късно. Обеща ми толкова голяма сума, че заслепен от парите, аз се съгласих.

— Не спомена ли нещо за твоя господар?

— Не.

— А ти не попита ли за него?

— Попитах, но той не ми отговори. Трябваше да замина още на същия ден. Оттогава нито видях нито чух повече моя господар Теодор.

— Не премълчаваш ли нещо?

— Абсолютно нищо.

— Този път казваш истината, просто ти личи, макар иначе да не ти вярвам. Мислиш ли, че дуелът наистина се е състоял?

— Не ми се вярва.

— Защо?

— Преди да отпътувам седях около час при управителя на замъка Гайслер...

— А-а, той е голям подлец!

— Познавате ли го?

— Много добре. Но продължавай!

— И така, седях при Гайслер и го подпитвах за моя господар и за изхода на дуела. Той язвително се изсмя и каза, че принцът имал различни средства да обезврежда враговете си и без да се дуелира с тях.

— Това е достатъчно. Сега ти ще слезеш с нас долу в гостилницата и там ще обсъдим какво да правим с теб по-нататък.

Те го отведоха със себе си в голямото помещение. Но едва щобяха прекрачили прага му, когато от една от по-отдалечените маси се изправи някакъв човек, чието облекло издаваше, че е неуспял изпаднал в мизерия златотърсач. Той се приближи, тежко сложи длан върху рамото на Зандер и попита:

— Ха, не ме ли лъжат очите? Не сме ли се виждали вече, а? Зандер пребледня като мъртвец. Той сигурно познаваше златотърсача, просто му личеше. Но отвърна:

— Да сме се виждали? Наистина не мога да си спомня!

— Така ли? Well! Тогава ще помогна на паметта ти. Хей, Уил, я се надигни и поогледай тази дяволска физиономия!

Човекът, към когото се обърна, седеше на неговата маса. Сега той се приближи. Беше висок и широкоплещест.

Несъмнено притежаваше голяма физическа сила.

— Познавам го този тип — отговори той.

— Значи мислиш, че е той?

— Естествено!

— Добре! Мешърс, бъдете така любезни, замалко да чуете, какво искам да ви кажа!

След тази подкана, изречена на висок глас, настъпи пълна тишина.

— Ей този човек — продължи якият мъжага, обяснявайки поведението си, — е един outlaw^[7], който после отиде при команчите, защото положението му сред белите ловци стана напечено. Той застреля неколцина мои много добри приятели. Кажете ми, джентълмени, какво му се полага!

— Куршум!... Въже! — разнесоха се един през друг гласове от всички страни.

— Well, прави сте. Но я ми кажете, заслужава ли си заради една такава дреболия да ходим при шерифа или чак при градския съветник?

— Не, уредете го тук!

След като разбра, в каква опасност бе изпаднал, Зандер се окопоти и възрази:

— Не съм аз — извика той, — този човек ме обърква с някой друг!

— Охо, момчето ми! — отвърна му Уил. — Та ние те познаваме твърде добре!

— Тогава хванете ме де!

С тези думи той му обърна гръб и се втурна към изхода. С няколко бързи скока Уил го догони, сграбчи го за яката и го задържа.

— Стой, човече! От залавяне на негодници разбираме повече, отколкото си мислиш. Ето, сам виждаш!

— Все още не си ме хванал!

В ръката му проблясна нож и той замахна, за да нанесе удар с него.

— Ах, тъй ли, посягаш на мен, негоднико! Тогава върви в ада! Златотърсачът светкавично извади револвера си и преди Зандер да успее да го прониже с ножа си, изстрелът го просна на пода.

— Джентълмени, сигурно видяхте, че той замахна с нож срещу мен, нали?

— Видяхме! — прозвуча всеобщият отговор на въпроса на стрелеца.

— Тогава ще можете да свидетелствате, че в случая не става дума за убийство, а за законна самоотбрана.

— Ще свидетелстваме.

— Well! В такъв случай нека гостилничарят отнесе този мъртвец където си иска! Той беше разбойник и убиец и получи само заслуженото си наказание.

Трупът бе изнесен от стаята, а човекът, който го застреля, можеше с голяма доза сигурност да разчита, че деянието му нямаше да има за него никакви лоши последствия. Отчето и неговите хора не взеха абсолютно никакво участие в разигралата се сцена. Сега той кимна с глава и каза:

— Така стана добре за нас, защото се отървахме от този тип. С него щяхме да си имаме само неприятности.

— Ами дали ханджийката ще ни предаде куфара му? — попита Фред.

— Естествено!

— Че кой ли ще я пита! — рече Холмърс. — Куфарът е наша собственост и много ми се ще да видя човека, който би се осмелил да ни го оспори. Впрочем той ни идва като по поръчка, защото вече ще имаме средства да оправим пропадналия си външен вид, като си купим по-хубави дрехи и бельо.

Най-накрая настъпи и денят за раздяла. Бил Холмърс, Фред и Отчето бяха намерили един кораб, който щеше да ги закара до Европа. Там те имаха намерение да потърсят някакви следи от злощастния Теодор фон Валми. Качиха се на борда, където моряците вече извършваха необходимите приготовления за отплаване. Докато Отчето отново отиде на сушата, за да вземе нещо, което беше забравил, Риматта се приближи към ловците и каза:

— Моите братя тръгват на запад, а вождът на апачите ще се върне при вигвамите на своето племе. Ще си спомнят ли понякога братята му за него?

— Ние никога няма да те забравим — сърдечно му отговориха и двамата.

— Риматта също ще си спомня за тях. А сега той ще си отиде.

— Няма ли първо да се сбогуваш с Отчето?

— Не. Убиеца на индианци е враг на червенокожите мъже. Риматта тръгна с него само защото и моите братя решиха да го придружават. Вождът на апачите не може да се сбогува с една жена.

— С жена ли? — попита Холмърс — Струва ми се, че Отчето е достатъчно храбър и безстрашен, за да бъде сравняван с жена. Не е ли така?

— Той има душата на злия дух, храбростта на мъж и тялото на жена. Отчето не е мъж а жена.

— Какво? — учудено извика Фред. — Нима е възможно?

— Това е истината — отвърна Риматта. — Очите на апача са по-остри и по-проницателни от очите на бледоликите. Той видя Отчето, когато се къпеше в реката. А нима Убиеца на индианци има брада?

— Наистина, няма нито косъм! О, Боже, вече подозирам кой е! Това е Ела, любовницата на брат ми!

Не можаха да продължат разговора си, понеже тъкмо в този момент Отчето се върна. Всички формалности на пристанищната

полиция бяха изпълнени и Риматта се накани да си върви. Преди това каза още:

— Нека Великия дух бди над моите бели братя, за да се доберат щастливо до страната, където са вигвамите на техния народ. Риматта ще изпуши много лули, молейки се на духовете, да ги закрилят!

С тези думи той се отдалечи, като се отправи към своите родни ловни полета. А яхтата вдигна котва, изду платна и се насочи извън пристанището, за да поеме по своя дълъг път към Европа.

[1] Damn — проклятие. — Б.пр. ↑

[2] Нъгитси — самородни златни зърна. — Б.пр. ↑

[3] Well — добре. — Б.пр. ↑

[4] Good day — добър ден. — Б.пр. ↑

[5] Come il faut — както трябва — Б.пр. ↑

[6] Хорскийпър — коняр. — Б.пр. ↑

[7] Outlaw — човек извън закона. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.